

L logaške novice

Glasilo občine Logatec, 15. maj 2006, letnik XXXVII, št. 5

- ❖ Kako pa kaj v Rovtah?
- ❖ Obisk, kot ga še ni bilo
- ❖ Geografi in Evropski muzej krasa
- ❖ Salamiada v tretje
- ❖ Poskus monografije o Žibršah
- ❖ Nagrada igralcu Roku Klemenčiču
- ❖ Na poti tesnejšega sodelovanja
- ❖ Uspešni mladi pevci, gledališčniki in lutkarji
- ❖ Vrhunski rezultati NTK
- ❖ Večni popotnik

Ko je vse tako enostavno ali pa tudi ne

No, cerkev je svoje že storila: prejšnjim trem škofijam je dodala še tri in ima jih šest; državi skoraj ne kaže drugega, kot da škofije pomnoži z dve in dobi tistih magičnih 12 pokrajín, o katerih tako dolgo sanja in jako težko o njih govori. Takoj za tem je minister brez listnice zares napovedal zeleno luč za pokrajine. Kako enostavno!

Komu dati prednost v Lipici? Lipicancem ali širitvi igrišča za golf? Enostavna rešitev: Lipicance je treba dresirati za golf. I, še kako enostavno!

Sodnih zaostankov kar noče biti konec; evropsko sodišče vse bolj obremenjuje naš državni proračun – davkoplačevalce namreč. Kaj ko bi ta bremena porazdelili našim ljubim sodnikom, ki jim je sodnih zaostankov figo mar; pomembno jim je, da nasprotujejo plačilu po učinkovitosti. Presneto enostavno!

Vso našo »zaskrbljeno« javnost je sakrosanktno zanimalo, kdo da stoji pri Mercatorjevih kolobocijah »od zadaj« – ali je to Alpima, investicijski sklad z nekimi blago zvenečih kajmanskih otokov, ali je to Rodić M&B ali je Miroslav Mišković z Delto ali srbski tajkun Milan Beko ... Kako to, da nikogar ni zanimalo, kdo stoji spredaj.

Od srede aprila do septembra se obeta strožji nadzor nad

motoristi – za začetek menda skoz znamenite planinske »Kačje ride«. Le kdaj bodo na vrsti motoristi od Napoleonovega drevoreda do Kalc? Ko bi bilo še kako enostavno!

Janez Stanovnik je ob dnevu uporništvá poudaril, da je bilo v OF veliko vernih ljudi, omenjena organizacija pa ni delala razlik med vero in nevero, kajti »vsi so vedeli, da je treba braniti domovino«. Točno tako! Zato pa so udarile na plano toliko večje razlike med vernimi in nevernimi, ko je bilo treba uživati sadove v osvobojeni domovini. Pač, vselej ni tako enostavno!

Nekdanji pravoverni režimski novinar Jurij Gustinčič, ki je sredi februarja primerjal sedanje stanje v novinarstvu s tistim ob padcu liberalizma v začetku 70. let, je dejal: »Tudi takrat so prišle nenadne čistke in hitre zamenjave brez posebnih pojasnil.« Seveda, Gustinčič ni bil deležen nenadnih čistk in tudi nobenih pojasnil; kako enostavno!

Zdaj, ko smo v EU, bo tudi medvedom lepše – se pač evropeizirajo; petero se jih brezplačno popelje iz Slovenije na Francosko. Pa menda nam ne bodo Francozi v zameno pripeljali kako peterico lisičk s Pigala? Zakaj pa ne, ko je vse tako enostavno.

Okrog Sten ob Planinskem polju pa je tako zamotano, da o kaki enostavnosti skoraj ne moremo govoriti. Pa bi lahko bilo vse tako – enostavno!

Urednik

Dober dan – gospod župan!

Naravnost iz županove pisarne

Asfalt na Naklu in na Petkovcu

Aprilsko vreme, kakršno že je, je vendarle dopustilo, da sta bila prenovljena dva manjša cestna kraka. Zemeljska dela in asfaltiranje so tako končali na Naklu v podaljšku Vodovodne ceste in na Petkovcu od Godobovčana do Brenčiča.

Ministrstvo za finance soglašá z vodovodnimi in kanalizacijskimi deli

Logaška občina je pridobila soglasje Ministrstva za finance glede izvajanja kanalizacije za Jačko in za prenovo vodovoda po Logatcu ter objavila razpis za oddajo del. Ponudbe bodo znane 16. maja, ko poteče razpisni rok. Investicijska vrednost za vodovodni sistem znaša 140 milijonov (brez DDV), kanalizacijo pa 115 milijonov (tudi brez DDV). Kanalizacija skoz Jačko naj bi bila dokončana konec oktobra letos, vodovod pa bo prenovljen do oktobra 2007. Obe investiciji bo sofinanciralo pristojno ministrstvo.

Župan
Janez Nagode

Troje ponudb za rekonstrukcijo magistralke

V razpisnem roku so prispele tri ponudbe za izvedbo rekonstrukcijskih del na magistralki od križišča pri Klamu do križišča pri Kramarju. Okvirno investicijsko vrednost 360 milijonov bo financiralo Ministrstvo za promet s skoraj tretjinskimi sofinanciranjem naše občine. Če ne bo hujših zapletov pri izbiri najugodnejšega ponudnika, se bodo dela začela konec letošnjega maja.

Ta podoba Trzárške ceste bo kmalu šla v pozabo.

Od idejnega do izvedbenega projekta

Kmalu bo zagotovljena večja prometna varnost za pešce in kolesarje po Notranjski cesti. Pripravljen je namreč idejni projekt za izvedbo hodnika-pločnika za pešce in kolesarje od križišča proti Martinj Hribu. V majskih dneh bo občina skupaj s projektantom predstavila projekt za prepotreben varen prometni režim po Notranjski cesti. Ob tem bo priložila tudi kataster zemljišč, ki zadevajo program izvedbe pločnika. Takoj ko bo občina pridobila odkupna soglasja, se bo lotila pridobivanja izvedbenega projekta.

Po polže do čistilne naprave

Povedat je treba, da je izdelan že izvedbeni projekt za čistilno napravo v Logatcu. Precej na dolgo in upočasnjeno naokoli pa traja pridobivanje gradbenega dovoljenja. Daljši in zavozlani postopk, ker je treba preučiti vsa mnenja, zlasti študijo o vplivu čistilne naprave na okolje.

Martin Koren

Na naslovnici: *Pa je pomlad prišla!*

Foto: *Goran Rupnik*

Kako pa kaj v Rovtah?

Iz pogovora s Petrom Cigaretom, predsednikom druge največje krajevne skupnosti v občini

»Glede na to, da smo predlanskim iz programa SAPARD prenovili vodovod iz Križajeve doline do Rovt, smo v letu 2005 prišli na vrsto le za asfaltiranje dveh cestnih odsekov: na Pustni grič in od Šinkovca na Brdo,« je bil predsednik Cigale kratek glede lanskih investicij v Rovtah. V dogovoru s ŠKD Kovk in občino so v nekdanji stavbi Alpine uredili posebno dvorano, namenjeno glasbeni šoli in klubskemu delu športnikov. Poseben prostor so uredili tudi za potrebe krajevne skupnosti. Ker so v stavbi poleg pravkar navedenih namenov prostori še za knjižnico in glasbeno šolo, so Rovtarji odločeni, da bodo poslopje poimenovali kar »Stara šola«.

Več si v Rovtah obetajo od tega leta, vsaj asfaltirano cesto proti Kočarju na Petkovcu, izgradnjo vodovoda iz Sovre v Rovte. Žal, bo vaščane po novem prehodu bremenil prispevek za komunalno opremljanje, ki ga še lani ni bilo. Škoda, da

Peter Cigale

je lani ta vodovodna investicija izpadla iz proračuna.

»Če me sprašujete o nadaljnjih nujnih programih, moram priznati, da je gradnja kanalizacije pri bloku vnebovpjjoča, nekaj podobnega je tudi z nejasno usodo vse bolj propadajočega združnega doma sredi vasi; po ureditvi kliče tudi prostor krog

cerkve – tudi zaradi parkirišč in potrebne mrliške vežice – pa tudi vodovod na Petkovcu,« je predsednik Peter kot iz rokava stresal cel kup potreb.

Ko je pred tremi leti sprejel predsedniško funkcijo, se ni zavedal, kako težko breme si je naložil, še posebej zato, ker je ves čas ugotavljal, kako so rovtarski svetniki premalo vplivni pri sprejemanju občinskega proračuna. Za več vpliva bi morali biti bolj povezani med seboj, ko gre za reševanje krajevne problematike, problematike iz druge največje krajevne skupnosti v občini. Ker Petra zanima skrb za napredek kraja, namerava ponovno kandidirati za predsednika.

»Če bodo okoliščine primerne, se pa ne bi umikal kandidaturi za občinski svet, saj sem prepričan, da bi v obojni funkciji lahko dosegel znatno več kot sicer,« je bil kar prepričljiv predsednik sveta krajevne skupnosti Rovte Peter Cigale.

mAš

Nasilje nad kulturno in naravno krajino

V »Delu« sem prebral krajši članek na temo Evropskega muzeja krasa »Pod stenami« ob robu Planinskega polja, kjer je bila navedena kot ena izmed možnih lokacij tudi Jakovica oziroma Jakovški hrib

Nezaslišano! Stoletja je na vrhu hriba kraljevala cerkev sv. Mihaela, ki je nekoč dajala zavetje vaščanom pred turškimi vpadi. Prav gotovo je bil pogled s ceste Grčarevec-Planina na Jakovico s cerkvijo poleg Planinskega polja turistična edinstvenost v naši občini. Iz Jakovice je bil tudi lep razgled po Planinskem polju med Grčarevcem in Planino. Zdaj temu ni več tako. Pogled na Jakovico je za vekomaj uničen. Cerkev delno zakrivata dve pred kratkim zgrajeni novi hiši, zdaj pa grozi (čeprav malo verjetno), da bo tam še megalomanski muzej. Pri vsem tem pa pravzaprav ne zamerim lastnikom hiš, temveč pristojnim službam, ki so odgovorne za tako drastične posege v prostor.

Pa še besedo, dve o Evropskem muzeju krasa (EMK) v tem okolju. Pohvale gospodu Lojzetu Peterletu, da je kot možno lokacijo EMK izbral Slovenijo in tako bi v Slovenijo prišel zajeten kup »evropskega« denarja. Predvsem sem pa vesel, da se o Planinskem polju zdaj veliko govori, piše in razmišlja. Mislim pa,

Te nesrečne stene!

Foto: F. Černivec

da logaški del polja, žal, res ni primeren za EMK. Planinsko polje ima vendarle drugačen status kot Zapolje (kjer bi lahko kljub vsemu bivši lastniki parcel postavili spomenik Mitji Žigonu, ker je njihove parcele spremenil v suho zlato). Pokazalo pa se je, kako oholo se obnašajo akterji tega projekta in kako kratkovidni so nekateri občinski politiki, ki jim je samo do (trenutno) polne mize, ne glede na možne posledice. Pesek v oči je obljuba, da bodo od projekta EMK imeli dobiček – zaposlitev – prebivalci Laz in Jakovice. Pri vsej globalizaciji in selitvi delovne sile!?! Večji dobiček bi bil od za okolje manj obremenjujočega turizma, kmetij odprtih vrat, gostinstva, okolju prijaznega kmetijstva ter v razvoju in obnovi Planine kot centra Planinskega polja, pod okrilje katere so Grčarevec, Jakovica in Laze spadali še do l. 1955, ko jih je politika prestavila v Logaško občino.

Z izgradnjo EMK Pod stenami bi Planinsko polje izgubilo svoje bistvo – svojo naravnost. Povsem razumem lastnike parcel ter gradbenike, avtoprevoznike in druge, ki bi s tem projektom hitro in neposredno zaslužili. Vendar je treba upoštevati tudi mnenja drugih.

Če bo projekt EMK »Pod stenami« uspel (v igri so tudi bodoče volitve!), pa se lahko zgodi podobno kot v zgodbi o lepem mlademu dekletu, ki je prodajala svoje telo. Največjo korist je imel zvodnik, dekle nekaj malega, njeni domači pa prav nič – o pač! Sramoto! Na koncu je dekle propadlo!

Zdi se, da sta v najbolj neprijetnem položaju župan in predsednik KS Laze-Jakovica. Če ne bosta podprla projekta EMK, jima bodo očitali, da sta Butalca, ker nista znala »vzeti« »evro« denarja, če pa bosta projekt podprla, bosta za nekatere kruta Judeža, ki sta pomagala prodati in uničiti naravni biser. Takšna je pač cena politike!

Gvido Komar

Za lepši Grčarevec in – za kak kamion zemlje

Ob svetovnem dnevu Zemlje je TKŠ društvo Grčarevec očedilo svojo vas in okolico; prav lepo pa prosi za kak kamion zemlje za ureditev društvenega cvetličnega nasada

Ja, prav ste prebrali. Društvo nujno potrebuje nekaj kamionov zemlje iz Zapolja. Zaman sem oni dan iskal odgovorne pri izkopu v Zapolju. Nihče ne ve, čigavo je kaj, in kam naj se obrnem. Morda nisem našel pravih in morda bodo ti isti prebrali te vrstice. – Semena, ki jih je podaril David Lapajne iz vrtnarije DA-LA na Kalcah, potrebujejo ustrezno podlago. Prosimo, če je v občini Logatec donator, ki bi našo željo dobrohotno uresničil, naj se nam oglasi. Mogoče pa takšni še obstajajo.

Manjkajo le sekači.

Foto: V. Černivec

Ker smo lani imeli dve veliki čistilni akciji po Grčarevcu in okolici, smo se ob letošnjem svetovnem dnevu zemlje posvetili tudi ureditvi društvenega prostora in sečnji lesa, ki so ga podarili vaščani, za postavitve brunarice. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem vaščanom, ki so društvu podarili les. Zahvala tudi zakoncema Valič za denarno pomoč.

Hvala tudi Mirku Bogataju za pomoč s strojem. Namreč, material za prvomajski kres, ekološko neoporečen, ki smo ga navozili na društveni prostor, nam je Mirko porinil na pravo mesto in oblikoval v kopico. Obenem je razgrnil navoženi material za prostor, kjer naj bi stal šotor, ki bo, žal, zopet krasil naše prvomajsko srečanje, kajti naša brunarica še ne stoji. Moje navedbe v enem od prejšnjih prispevkov Logaških novic, da šotora ne bomo več potrebovali, se niso uresničile. V opravičilo lahko zapišem: sanje so vendarle dovoljene.

Moto letošnjega očiščevalnega dne je bil – skrb za okolje. Skupina mladih pod vodstvom Nine in Jureta se je razkropila po vasi in ob glavni cesti ter pridno polnila vreče z odpadki nevestnih voznikov. Vreče so nabitno polne čakale ob cestnih kamnih – slika, ki kraju ni v ponos. Peter, Andrej, Tomaž in Grega so podrli kar nekaj lesa za našo brunarico.

Predsednik Bojan pa je usmerjal ekipo na društvenem prostoru. Marsikaj je bilo treba preložiti in urediti; dela ni zmanjkalo, dan pa je bil prekratek. Ob koncu naporenega dne pa smo si privoščili tudi dobro malico.

Prepričan sem, da smo ob svetovnem dnevu Zemlje vstavili majhen kamenček v mozaik svetovne skrbi za ekologijo.

Pozdrav z »Ovinka« – na sončni strani Grčarevca.

V. Černivec

Sreča pač ni naprodaj

Sreča ni zlata roža, sreča je v dobrem, ki ga storimo, v veselju, ki ga širimo krog sebe, v nasmehu in prijateljstvih

Ko so se na naših travnikih razcvetele trobentice in je začel kopneti zadnji sneg, smo se razveselili pomladi. Končno je prišla. Ujeta v žvrgolenje ptic in prve tople sončne žarke. Z njo je prišel tudi praznik, ravno tako topel in prijazen – mi mu pravimo praznik staršev.

Starši so vedno z nami, ker so spravljani v našem srcu, z nami so, ko jih potrebujemo. Vedo, kdaj smo jih v mislih prijazno nagovorili, jih prosili, naj nam stojijo ob strani. Težko je opisati vse lepe lastnosti naših staršev, težko je najti besede, ki bi povedale, da jih imamo radi, rajši kot sladoleđ.

Zato smo se na podružnični šoli v Rovtarskih Žibršah še sredi mrzle zime začeli pripravljati na ta praznik. Pripravili smo igrice Melite Osojnik Pravljica o zlati roži. Dodali smo ji še glasbo in nastala je prava pravcata glasbena pravljica. Ko je zunaj še naletaval sneg, so v naši učilnici cvetele rože, mi pa smo spremljali dečka, ki je iskal zlato rožo, da bi si kupil srečo. A sreča ni zlata roža, sreča je v dobrem, ki ga storimo, v veselju, ki ga širimo krog sebe, v nasmehu in prijateljstvih.

Skoraj čisto prave Tunizijke.

Starši in drugi povabljeni so 26. marca popoldne napolnili dvorano gasilskega doma na Medvedjem Brdu do zadnjega kotička. In najbrž jim ni bilo žal. Mali igralci in pevci otroškega pevskega zborčka so jim namenili darilo, ki se ga ne da kupiti. Lahko ga samo doživimo.

Člani KŠD Trate pa so poskrbeli za pogostitev. In to na čisto poseben način: s pokušino tunizijskih slaščic ob spremljavi glasbe in diapozitivov iz Tunizije.

Anica Žakelj

Eni čistijo, drugi smetijo

Za čistejše Trate ob svetovnem dnevu Zemlje

Na svetovni dan Zemlje, 22. aprila, se zvrsti na tisoče različnih aktivnosti – od kulturnih prireditev, do protestov in čistilnih akcij, s katerimi želijo dovolj ozaveščeni opozoriti na ranljivost in enkratnost planeta, na katerem živimo. Škoda, da na ta dan še vedno preveč le priklimavamo, da je treba naravo varovati; navsezadnje, narava brez ljudi lahko obstaja, mi brez nje pa ne!

V krajevni skupnosti Trate nismo samo kimali, ampak smo s čistilno akcijo tudi poskrbeli za svoje naravno okolje. Narava nam je letos podarila čudovit dan Zemlje, zato se nas je 22. aprila zbralo nekaj odraslih in veliko otrok. Ne čudim se, da se akcije vsako leto udeleži le malo odraslih vaščanov; marsikomu se pač zdi neumno pobirati smeti za drugimi. Vesela pa sem tistih, ki radi priskočijo na pomoč, ki ne mislijo le na lasten vsakdan. Žal, tako lahkomišelnost in brezvestno ravnanje s svojim planetom, kot da bi

lahko kadarkoli po mili volji naročili novega, ko bo ta uničen. Naši potomci bodo potrebovali gozdove, polja, zrak, vodo, skratka, bogastvo, ki ga uživamo zdaj mi.

Smeti ob cestah, ki vodijo skozi našo krajevno skupnost, je bilo toliko, da smo do vrha napolnili veliko traktorsko prikolico. Vseh odpadkov, seveda, ne gre pripisati samo našim prebivalcem, ampak še drugim, ki se med potjo ustavljajo v naših krajih ali pa odpadke odvržejo kar iz avta. Na gozdnih obronkih smo naleteli tudi na večje kupe tja namerno prepeljanih odpadkov.

Po akciji so nam predstavniki turističnega društva pripravili zaslužen okrepčilo, nato pa smo se dobre volje odpravili proti domu misleč, da bo naša okolica vsaj za nekaj časa lepša. Žal, smo bili že naslednji dan razočarani: ob cesti so ponovno ležale smeti.

Ana Žakelj

Pozdrav materam in pomladi

Učenci z Vrha Svetih Treh Kraljev so z učiteljicami kar nekaj časa pripravljali prijetno prireditev ob prazniku staršev. Ves teden so izdelovali okraske za šolske prostore in tako je vse, ki so tisti večer prišli na prireditev pozdravila pomlad. Zunaj je sicer še ležal sneg, na stenah šolskih hodnikov pa so cvetele pisane rože in žarelo je veliko rumeno sonce. Dvorana v šoli je bila ob pol osmih 25. marca polna, in slovesnost se je lahko začela.

Prireditve so pričeli tretješolci, ki so s svojo učiteljico Rezko Kavčič prav za to priložnost pripravili igrico Mamica se nikoli ne pokvari. Po igrici je zapel pevski zbor podružnične šole

ob klavirski spremljavi Mihaele Gostiša. V drugem delu pa so se posamično ali v manjših skupinah z recitacijami, petjem in plesom predstavljali učenci prvega in drugega razreda. Za konec so zaplesali Huba buba ples in videti (slišati) je bilo, da zbrani v dvorani še ne želijo domov. Dolg aplavz ob koncu je bil zgovoren, in otroci so bili ponosni na svoje delo. Kako tudi ne!

Ob izhodu iz dvorane so mamicе, babice in žene dobile še cvetoč tulipan. Zadovoljni otroci, prireditelji in starši so se še nekaj trenutkov zadržali v spodnjem hodniku in nazdravili pomladi.

M.

Gospodarske diagonale

Govedorejci se izobražujejo

Strokovno, hitro in varno obrezovanje parkljev

Govedorejsko društvo Logatec je v svojem letošnjem načrtu predvidelo med drugim tudi prikaz obrezovanja parkljev. To se je zgodilo v drugi polovici aprila na kmetiji Matije Trpina v Gornjem Logatcu. Predstavitve je opravil Drago Glavan iz Zagorice pri Dobrniču na Dolenjskem, ki se z obrezovanjem parkljev profesionalno ukvarja že kakih deset let.

Preko 20 govedorejcev z območja Logatca se je seznanilo s pomenom skrbi za zdravje parkljev pri kravah ter s pravili obrezovanja; nekaj poznavalcev pa je osvežilo svoje vedenje o oskrbi parkljev. Seveda, so bili med njimi tudi nejeverni Tomaži, ki so podvomili v kako trditev mojstra, vendar velja Glavanu kar verjeti, saj je do sedaj obrezal parklje pri več 10.000 kravah. Dela ima po vsej Sloveniji čez glavo, tukajšnji govedorejci pa so menili, da ne bi bilo slabo, če bi se tudi v teh krajih kdo tehnično opremil za opravljanje te storitve pri vzdrževanju zdravja med čredami krav.

Prav tehnična oprema – hidravlična miza za obrezovanje parkljev – zasluži kar nekaj vrstic. Gre za resnično dovršen pripomoček, ki omogoča hitro, kakovostno in varno oskrbo parkljev pri govedu pa tudi kopit pri konjih. Žival, ki ji želimo urediti parklje, priženemo do naprave, jo povežemo s pasovi in s pomočjo hidravlike položimo v vodoraven položaj. Parklji so kak meter od tal, zato lahko oskrbovalec dela v zravnem položaju. Ker so noge prav tako povezane z jermeni, žival ne more brcati, zato ni

Drago Glavan obrezuje parklje.

Foto: M. Papež

nevarnosti za poškodbe ne pri živali ne pri človeku. Res pa je, da hidravlična miza za obrezovanje parkljev ni poceni; stane kake 3 milijone tolarjev. Se pa s profesionalno rabo vložek hitro povrne.

Ma. P.

Geografski pogledi na Evropski muzej krasa

V kratkem objavljamo strokovno mnenje znanstvene sekcije Zveze geografskih društev Slovenije o zasnovi in predvsem dosedanjem izbiranju lokacije za postavitev »Evropskega muzeja krasa« (nadalje EMK), ki izhaja iz vsebine in zaključkov okrogle mize "Geografski pogledi na Evropski muzej krasa" 14. marca letos.

Ideja o ustanovitvi »Evropskega muzeja krasa« na območju slovenskega krasa je bila sprejeta z odobravanjem in v celoti podprta, saj si kras kot pokrajinski fenomen zasluži sodobno in celovito zasnovano predstavitev, ki je lahko dodaten prispevek k boljši turistični ponudbi v Sloveniji. Izpostavlja pa se **strokovno vprašljivo vodenje in izvajanje dosedanjega postopka** za izbor lokacije muzeja. Lokacija bodočega »EMK« naj bi bila družbeno sprejemljiva in naj bi izpolnjevala vse zakonsko predpisane postopke, presoje vplivov na okolje v varovanih območjih v okviru priprave državnega lokacijskega načrta.

Iz projektne gradiva je treba predvsem poudariti **pokrajinsko ekološko in sonaravno neprimerno izbran osnovni kriterij vrednotenja za izbor lokacije »EMK«**, kjer kot ključni kriterij nastopa lokacija v čim bolj neokrnjenem naravnem okolju. Stroka pa poudarja, da bi prav ta nosilni kriterij moral biti prostorsko in okoljsko sonaraven, torej usmerjen v poselitveno omrežje in navezan na obstoječe turistične lokacije. Takšno načrtovanje pa zahteva celovit pristop in **predhodno usklajevanje razvojnih in varstvenih vidikov**.

Če se bo izbor ustrezne lokacije ravnal po do sedaj vodilnem kriteriju za vrednotenje primerne/najprimernejše lokacije, je treba pričakovati vidne posledice, kot je uničen kraški relief na mestu turističnih objektov in okrnjena naravna pejsažna podoba, pokrajinsko in vodno ekološka degradacija predlaganega območja, (konkretna lokacija Nad stenami se uvršča v evropsko omrežje Natura 2000), velike okoljske obremenitve zaradi celotne na novo postavljene infrastrukture (ne le samega muzejskega objekta, ampak celotne pripadajoče infrastrukture, od ustreznih dostopnih cest, parkirišč, oskrbe z vodo do kanaliziranja in čiščenja odpadnih voda in problematike odpadkov itd.).

Prav na kraškem svetu so v ospredju omejene samočistilne zmogljivosti oziroma omejena t.i. turistično-rekreacijska nosilnost, kar zahteva posebej pazljivo strokovno in dolgoročno naravnano načrtovanje razvoja turizma in drugih dejavnosti v tem občutljivem naravnem okolju.

Jasno je bil nakazan problem ustrezne razvojne strategije za celotno Slovenijo, v tem primeru za območje krasa. Potrebna je namreč jasno izoblikovana vizija bodočega razvoja tega območja, tudi z vidika turističnega razvoja: kateri deli krasa so primerni, kaj in kako bomo primerna območja krasa v bodoče ponudili, tržili... Velika vrednost slovenskega kraškega sveta/kraških pokrajin je, da so se do danes razmeroma dobro ohranile, saj so slabe naravne danosti (pomanjkanje rodovitnih kmetijskih zemljišč in oskrba z vodo) onemogočale intenzivnejšo rabo teh

pokrajin.

Končen sklep glede izbora lokacij za »EMK« je predlog, naj bodoči investitor podrobneje preuči naslednja potencialna območja. Lokacijo na širšem območju Postojnske jame (na rob kotline na relaciji Pivka jama – Predjamski grad), kjer že obstaja primerna infrastruktura, na katero se lahko naveže celovita in kakovostna (naravna in kulturna) dodatna ponudba v neposredni bližini Postojnske jame kot uveljavljene in svetovno znane »blagovne znamke«. Lokacijo na območju Škocjanskih jam, kjer bi tako prišlo za nadgradnjo ponudbe in navezavo na Škocjanske jame, ki so vpisane v seznam svetovne dediščine UNESCO. Ne smemo zanemariti tudi poudarka dr. Gamsa, da je treba obiskovalce naših največjih turističnih znamenitosti predhodno ustrezno izobraziti, in tovrsten muzej bi lahko ponudil prav to. Končna diskusija je dala predloge še za nove možnosti iskanja lokacij bodočega muzeja. Največ predlogov je bilo za lokacijo na današnjem mestu ostankov gradu Haasberg, za kar so se zavzemali tako domačini iz Planine kot tudi predstavniki Zavoda za varstvo narave. Kot alternativa je bila omenjena tudi lokacija v okolici Vilenice in še nekaj drugih, vendar **sta ob koncu bili poudarjeni in izpostavljeni predvsem širši lokaciji Postojne z neposredno okolico in Škocjanske jame**.

Končna izhodišča z okrogle mize je v imenu ZGDS pripravila komisija za znanstveno delo: Andrej Černe, Barbara Lampič, Andrej Mihevc, Dušan Plut in Metka Špes.

Mitja Bricelj

Ob začetku gradnje posloville vežice

Že pred velikonočnimi prazniki so delavci Zidgrada iz Spodnje Idrije pričeli z gradnjo mrliške-poslovilne vežice pod svetim Janezom v Gorenjem Logatcu. Investicijo, vredno okrog 82 milijonov tolarjev, nameravajo dokončati do konca letošnjega septembra.

Tako se bodo lahko že od jeseni dalje tudi občani krajevne skupnosti Tabor poslavljalni od svojih pokojnih v primerni poslovilni vežici in ne več doma kot doslej. Z dograjevanjem mrliške vežice naj bi tudi povečali pokopališče, ki že dolgo kliče po razširitvi.

*Besedilo in foto:
France Brus*

Salamiada v tretje

Strokovno ocenjevanje v Hotedršici je letos privabilo manj salam – Kako do pravnje kakovosti?

Na pobudo družine Zelenc – Gositlna Turk iz Hotedršice – smo v okviru dela Svetovalne službe za kmečko družino in dopolnilne dejavnosti po enoletnem premoru ponovno, to pot tretjič, organizirali salamiado – strokovno ocenjevanje salam. Tudi tokrat je ocenjevalni komisiji predsedoval Franc Čampa, dr. vet. med., nekdanji predsednik Gospodarsko interesnega združenja (GIZ) za meso RS Slovenije. Poleg njega so izdelke ocenjevali še Gorazd Urbanija, dr. vet. med., z VURSA, mag. Janez Koprivnikar, dr. vet. med, specialist s Kmetijsko gozdarskega zavoda Ljubljana, in Janez Drašler, kmetijski svetovalec z enote Vrhnika. Izdelke so ocenjevali po posebnem pravilniku za ocenjevanje mesnih izdelkov na državni ravni.

Letos so ocenili 17 vzorcev salam (manj kot prejšnja leta), ki pa, žal, niso prejele prav visokih ocen. Franc Čampa je zato priporočil več skrbi za pripravo kvalitetnih suhomesnatih izdelkov. Posebej je opozoril na nekatere pomembne okoliščine

Izbira kvalitetnega mesa in slanine. Izbrati je treba kvalitetno meso (nekoliko starejših živali – prašičev) in iz njega očistiti vezivno tkivo. Uporabiti je treba čvrsto hrbtno slanino v primernem razmerju (25 do 30 %). Ta slanina vsebuje manjši delež nenasičenih maščobnih kislin in počasneje oksidira (tako se izognemo okusu in vonju po žarkem). Meso in slanina morata biti pred mletjem (ali rezanjem) dobro ohlajena, saj le iz primerno ohlajene mase lahko izdelamo nadev s primernim mozaikom. Zelo priporočljivo je, da slanino narežemo z ostrim nožem na koščke, primerne velikosti.

Soljenje. Še vedno so izdelki v veliko primerih preslani. Priporočljivo je 2,5 dag soli na kg mase. Preslani izdelki so manj zdravi in zabišejo tudi okus mesa. Z višjim deležem soli ne moremo prikrievati drugih napak pri pripravi suhomesnatih izdelkov!

Drugi dodatki. Dodatek sladkorja je priporočljiv v odmerku 0,3 do 0,7 %. S tem dosežemo prijetnejšo rdečo barvo, zakisanje, s čimer se zavre razvoj škodljivih mikroorganizmov. Prevelik delež sladkorja lahko zelo negativno vpliva na potek fermentacije, hkrati lahko postane izdelek prekisel. Najboljši dodatni začimbi sta česen in poper, vendar ju dodajamo v zmernih količinah, da noben od teh okusov ne prevlada.

Higiena. Posebno pozornost je treba nameniti ovitkom, ki morajo biti dobro očiščeni. Mnogo več pozornosti moramo

Komisija je ocenjevala nepopustljivo natančno.

nameniti higieni vseh elementov v proizvodnji suhomesnatih izdelkov od rok, pribora (nožev, mesoreznic, polnilk), površin, kjer maso mešamo, prostoru, kjer maso shranjujemo pred polnjenjem, itd.

Dimljenje in sušenje ter zorenje izdelkov. Še vedno, žal, naše izdelke preveč dimimo. Posebno neprimeren je prepel dim in predolgo prekajevanje. Dim je tudi kancerogen in zabiše okus mesa. – Posebno pozornost moramo nameniti zorenju izdelkov. Treba je skrbeti za pravilno mikroklimo prostora (primerna vlažnost in temperatura). Nekateri pravijo, da je treba v skrbi za dobre izdelke le-te prenašati »kot mačka mlade« v ustrezen prostor. Plesni, zlasti tiste nezaželene (rumena in črna), so tudi letos marsikateremu izdelku znižale oceno. Nevarno je, ko plesni prerastejo v notranjost in povzročijo neprijeten okus izdelka. Plesni je treba redno brisati z ovitkov. – Ko izdelek dozori, ga je treba čimprej shraniti tako, da ohranimo najboljše lastnosti. Najprimernejše je vakuumsko pakiranje, s čimer najlažje ohranimo kvaliteto izdelka.

Čeprav na letošnjem ocenjevanju ni bilo najboljših rezultatov, so vendar podelili štiri bronasta priznanja. Izdelka Albina Trevna z Medvedjega Brda in Franca Dolenca iz Hotedršice sta prejela 17,25 točk, izdelka Marije Korenč iz Žibrš in Francija Rupnika iz Hotedršice pa 17 točk.

Mojca Dolenc

Tudi prek projektnih zadreg

Pri reševanju občutljivega projekta bo odboru za prenovo Doma na Griču pomagal tudi logaški župan

Gradbeni odbor se je seznanil s stališči strokovne komisije Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije-OE Ljubljana glede nameranih posegov v prostor starega mestnega jedra. Komisija soglaša z rušitvijo in novogradnjo Doma na griču ter s prizidavo Doma Marije in Marte ter s prestavitvijo kozolca na zemljišče za cerkvenim prezbitერიem. Gradnji stranske kapele ob župnijski cerkvi komisija načeloma ne nasprotuje, opozarja pa na nujnost ureditve komunikacij in na ohranjanje skladnosti z načeli naselbinske dediščine.

Župan Janez Nagode, ki je predstavil prizadevanja občine in tudi lastna prizadevanja pri reševanju občutljivega projekta, ki zadeva predvsem dograditev kapele, je poročal o iskanju termina za nadaljnje razgovore z Zavodom za varstvo kulturne dediščine; vse kaže, da bo do sestanka, ki bi se ga naj udeležil tudi načrtovalec Dacar in član gradbenega odbora Janez Jerina, prišlo že prav kmalu.

Skupaj naj bi iskali kompromisne možnosti za dosego soglasja k zasnovam. Prometna študija v ožjem mestnem jedru namerava rešiti tudi komunikacijski vozal spriču dograjevanja kapele. Študija naj bi si prizadevala za umirjanje prometa skozi staro jedro; pri tem se računa na enosmerne rešitve prometa z zagotavljanjem dodatnih parkirnih možnosti. Po mnenju župana je moč pričakovati tudi nekaj odpora ondotnih stanovalcev. Direktor Zada za varstvo kulturne dediščine pa je pripravljen na hitro rešitev. Kakor hitro pa bi pridobili soglasje, bi opravili javno razgrnitev, nakar bi program obravnaval občinski svet.

Gradbeni odbor, hvaležen županu za njegovo razumevanje in prizadevanje, je nato še sklenil, da bi se naj do 1. maja pripravilo vse za začetek pridobivanja sredstev za projektne namene.

M.Š.

Sodobna in spodobna ureditev

Komunalno podjetje Logatec se lahko po pravici ponaša s svojim zgledno urejenim odlagališčem komunalnih odpadkov v Ojstrem vrhu; to sodi namreč med petero najsodobneje urejenih komunalnih odlagališč odpadkov v Sloveniji. Dovažani odpadki so nadzorovani in ločeni po zvrsteh. Izcedne vode se zbirajo v posebnem bazenu, nastajajoči plini pa izgorevajo v posebnem agregatu, ki naj bi poskusno proizvajal električno energijo.

Za tako sodobno in spodobno urejeno odlagališče odpadkov imata nedvomno dobršne zasluge logaška občina z županom Janezom Nagodetom in Komunalno podjetje z direktorjem Igorjem Petkom.

Besedilo in foto: France Brus

Vzorno urejen vstop na odlagališče odpadkov.

Kulturni razgledi

Iz zaljubljenosti v svoj kraj in svoje ljudi

V marcu 2004 je Branko Rupnik tako rekoč neopazno izdal v samozaložbi dragoceno knjigo o kraju in ljudeh, ki so mu najbolj v srcu

Branko Rupnik

Kar tako natihoma in neopazno je zagledala beli dan posebej zanimiva knjiga o kraju in kakih 160 ljudeh. Ti so razdeljeni »med tri fare, med tri krajevne skupnosti, pošto dobivajo na dveh različnih poštah in telefon zopet iz dveh krajev. Vas sta dve lovski družini enostavno prepолоvili. Pogosto naletimo tudi na napačen zapis krajevnega imena... Žiberše, Žibarše, Žibršče in podobno,« pravi Branko Rupnik, ki je tolikanj zaljubljen v svoje **Žibrše**, da jim je namenil veliko svoje pozornosti, skrbi in dela.

V samozaložbi je Rupnik izdal dragoceno knjigo **Žibrše in Žibršani na prelomu tisočletij**. V knjigi do dobršnih potankosti popisuje vse žibrške domačije, njihove prebivalce, način njihovega življenja in preživljanja in umiranja. Vsaka domačija, če se tako ugaša, je opremljena tudi z zapisom domačega imena, tudi v najbolj pogosti govorni obliki. Mestoma so zapisi ušli tudi v preteklost, kar še posebej naglašja pomenljivost in dokumentarčnost Rupnikovih prizadevanj. Bogato nazornost ponujajo fotografije domačij in domačijskih posebnosti, še posebej ob primerjavah prejšnje tipične in sedanje, žal, prav nič okolju primerno umeščene arhitekture (a tako je pač čas naravnani). In kot bi hotel avtor reči: Škoda je tudi takih domačij, kot je Homovčkova, ki jo neusmiljeno prerašča srobot, škoda tudi nekoč lične kašče pri Molku, ki se čedalje bolj spreminja v razvaline... Drugod, kot pri Turk pa so ohranili še svojsko črno kuhinjo. Nekoč, pa ne tako dolgo tega, so imeli Žibršani svojo šolo, ki še stoji, poslopje namreč. Premogle so Žibrše tudi prav trdne in veljavne domačije, ena teh je prav gotovo Rečanova pa še katera. Knjiga nam govori, da so bili Žibršani predvsem kmetje, gozdarji, tesači, zidarji, furmani pa mlinarji in imenitni kovači, dandanašnji pa je način življenja usposobil tudi prodajalce, zeliščarje, brusilce, strojnike, avtomehanike, voznike inštruktorje, uslužbenca..., kar se da razbrati še med mnogimi drugimi zanimivimi podatki.

So pa strani knjige namenjene tudi prav nenavadnim

zgodbam o menjavanju lastništva, o nekdanji trafiki in trgovini, o pivnici brez urnika, o šoli, ki je delovala tam od začetka 20. stoletja, o usodi mlatilnice muzejske vrednosti, o vidcih, o nameri, da bi Žibršani postavili cerkev, o hišah z dvojnimi številkami in o hiši, ki je ni najti nikjer, o znamenjih in še čem.

Čustveno prizadeto pa Rupnik razmišlja o socialni podobi svojih Žibrš; naravnost pretresljivo pa avtor ugotavlja, kako se nekdanja idila vse bolj spopada s propadanjem domačij, z usihanjem življenjskega utripa spričo prenekaterih mlajših moških, ki se v vztrajni samskosti izogibajo družinam, ki bi sicer lahko zagotavljale življenje v Žibršah.

V jedru Žibrš.

Foto: B. Rupnik

Posebno zanimiv je uvod, ki ga je Branko Rupnik napisal, kot sam pravi, Zapisom na pot. Tu razkrije vso svojo srčno zaljubljenost v svoje rodne Žibrše, svoje vzgibe in namere, iz katerih se je rodila knjiga in za katero sam pravi v sklepnem Pripisu: »Za celotno podobo Žibrš bi bilo treba še marsikaj dopisati, in le upam lahko, da mi bosta čas in vnema kdaj dovolila dopolniti zapisano.«

Naj čas in vnema ne popustita, da bo Branko resnično dopolnjeval svoja spoznanja in jih prelil v še bolj poglobljeno knjigo.

Marcel Štefančič

Prepričljivo zabaven Minister v škripcih

Komedija kulturnega društva Rak z Rakeka je 21. aprila zvalila v logaški Narodni dom maloštevilne gledalce, kar pa igralcev očitno ni motilo. V dveurni komediji v dveh dejanjih so igrali prepričljivo in zabavno. Tudi publika se je ustrezno odzivala na situacijske prizore, ki so bili vezani na današnji čas, kar je imelo še poseben učinek.

Glavni igralec, obenem tudi vodja gledališke skupine in režiser Aleš Štefančič, je v vlogi radoživega ministra Richarda Lullija vlekel rdečo nit predstave. Med zasedanjem parlamenta si namreč minister privoščil flirt s tajnico opozicije. Med zmenkom ju v hotelski sobi preseneti detektiv, njega pa pokvarjeno okno. Ministra iz zagate rešuje njegov tajnik Gregor (Franci Oblak). V situacijo se vmešajo še tajničar, mož, sobarica, direktorica hotela Jelka (varuška tajnikove mame). Zmešnjava pa spretno izkorišča natakarka, ki za primerno plačilo ustreže vsakomur. Zgodba se še dodatno zaplete, ko se v apartmaju prikaže še ministrova žena.

Čeprav gledališka skupina deluje šele tri leta, je lani že presenetila z avtorskim projektom Aleša Štefančiča in Bojane Mišič – Rakovizija (predstava je bila nagrajena). S škripcastim ministrom so letos dokazali, da so res talentirani mladi igralci, ki jih bomo, upam, še srečevali na gledaliških odrih. Verjetno si želijo, ravno tako mi, ki smo bili v dvorani, da bi bilo prihodnje leto gledalcev več. Mi lahko zatrdimo, da so prima.

Franci Oblak (v vlogi Gregorja Nerodka) je po predstavi odhital na Vrhniko, kjer je prejel nagrado za najboljšo moško stransko vlogo. **MG**

Regionalni razvojni program podeželja od Idrije do Kolpe

V okviru regionalnega razvojnega programa podeželja od Idrije do Kolpe so bile v marcu in aprilu izvedene delavnice v Starem trgu pri Ložu, Kočevju, Logatcu in Velikih Laščah. Na delavnicah so se prisotni seznanili s predlaganimi cilji strokovnih služb, ki so jih dopolnjevali tudi prisotni s svojimi cilji.

V prvem delu delavnic so med vodilne cilje razvojnega programa podeželja za naslednjih 7 let uvrstili: ureditev podeželskih okolij v kvalitetna življenjska okolja, večji poudarek razvijanju lastne identitete, povečanje konkurenčne sposobnosti kmetij in podjetij, pospeševanje gospodarskih dejavnosti, ki temeljijo na lokalnih virih, prepoznavanje in razvijanje naravnih in človeških potencialov za višjo dodano vrednost, osveščanje in izobraževanje ljudi in služb za povečanje absorpcijskih sposobnosti za pridobivanje razvojnih sredstev. – V drugem delu delavnice so prisotni predlagali svoje in skupne projekte, ki jih bodo v programskem obdobju 2007-2013 izvajali v okviru razvojnega programa podeželja.

V maju so predvidene še delavnice za usklajevanje skupnih lokalnih in regionalnih projektov s predstavniki občin in institucij, v juniju pa delavnica za oblikovanje privatno – javnega partnerstva v obliki lokalne akcijske skupine, ki naj bi v naslednjih sedmih letih skrbela za uresničevanje zastavljenega razvojnega programa podeželja v skladu z Uredbo Sveta EU o podpori za razvoj podeželja.

Predlogi projektov posameznikov, društev ali organizacij, s katerimi bi se želeli vključiti v razvojni program, so še vedno dobrodošli in jih sprejemamo na sedežu zavoda PO-PPD Od Idrije do Kolpe v Ribnici prek tel.: 01 8369 330.

Alenka Heningman

Gone with the Wind

Kar takole – besedovanje s samim seboj

Ne gre za moj ali kogaršnjakoli okus, pač pa za jezikovni občutek, ki so ga naši predniki, k sreči, imeli v dovoljšnji meri, naši sodobniki pa, žal, nekako vse manj in manj. Po logiki današnjih zapisovalcev »avtentičnih« naslovov, bi še vedno govorili le o Leharjevi opereti Die lustige Witwe, četudi se prav lepo poda prevod **Vesela vdova**, podobno je z opero Leoncavalla Pagliacci, ki so se preoblekli v **Glumače**, ali – denimo Lisztov klavirski koncert **Pri Wallenstadtsem jezeru**, ki je nastalo iz Au lac du Wallenstadt, ali Eine kleine Nachtmusik, ki se je udomačila v **Malo nočno glasbo**, da posebej ne navajam sodobnejših glasbenih del, morda pa le Gershwinovo Rhapsody in Blue, ki jo uspešno izvaja tudi logaški Pihalni orkester in se je že zdavnaj ustalila v **Rapsodiji v modrem**. Itn, itd. Kajpak ostajajo pa bržčas zaradi posebne alegoričnosti ali simbolike, osebnostne tipike... še vedno Puccinijeva **La Bohème**, Verdijeva **La Traviata**, Beethovnova **Missa Solemnis** itp.

Kot rečeno, ne gre za moj občutek, ampak za prepoznavanje možnosti in nemožnosti, volje in nevolje, poglobljenosti in povrhnosti ali še česa.

Kako zelena je bila moja dolina... – Kajpak, ne bo narobe, če vem, da se v angleškem izvorniku temu odličnemu Fordovemu filmu reče *How Green Was My Valley!*

Marcel Štefančič

Roku Klemenčiču nagrada za najboljšo moško vlogo

Rok Klemenčič iz ŠKD Vrh Svetih Treh Kraljev je 21. aprila na Vrhniki prejel nagrado za najboljšo glavno moško vlogo v Moerderdorferjevi komediji Mama je umrla dvakrat v režiji Francija Jereba.

Imeniten je bil tudi kot Tonček v Divjem lovcu.

Odlično delo Glasbene šole

Tekmovalni dosežki učencev logaške Glasbene šole okronani tudi z mednarodnimi uspehi

Organizacija TEMSIG vsako leto prireja regijsko in državno tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov, ki se ga lahko udeležijo učenci in dijaki javnih ter zasebnih glasbenih šol v Sloveniji in slovenski državljani, ki študirajo glasbo v tujini. Februarja letos so na regijskih tekmovanjih po Sloveniji tekmovali violinisti, violisti, violončelisti, kontrabasisti, harfisti, kitaristi, organisti in komorne pihalne skupine.

Logaška Glasbena šola je 14. februarja organizirala in gostila kitariste iz obljublanske in zasavske regije. Na tem tekmovanju sta si Lea Kralj in Barbara Kompan pod mentorstvom profesorice kitare Eve Hren priigrali zlato priznanje, ki hkrati velja za vstopnico na državno tekmovanje. Glasbena šola Logatec je na regijskem tekmovanju zastopal kontrabasist Klemen Bartol, ki ga poučuje profesor Matjaž Zorko, v kvintetu klarinetov pa Jure Robek, Taja Žižek, Vital Mihelčič, Miha Nagode in Vid Grdadolnik pod mentorstvom profesorja klarineta Marjana Grdadolnika ter v triu saksofonov Urška Erjavec, Mateja Tomazin in Laura Kociper pod mentorstvom profesorja Leva Pupisa. Razen tria saksofonov so se vsi vrnili z zlatim priznanjem in se marca udeležili državnega tekmovanja. V hudi tekmovalni konkurenci sta kitaristki in kvintet klarinetov prejeli bronasto, kontrabasist pa srebrno plaketo.

Kvintet klarinetov se je v rahlo spremenjeni zasedbi (Miho Nagode je zamenjal Nejc Bovha) podal na 3. mednarodno tekmovanje pihalcev in trobilcev ter komornih skupin med 3. in 5. marcem v Beograd. V prvi kategoriji komornih skupin so z doseženimi 100 točkami, kar je največje možno število, prejeli zlato

plaketo in posebno nagrado za največje število točk, imenovano »Laureat«. Prav enako število točk, zlato plaketo in posebno nagrado »Laureat« je prejel tudi klarinetist Jure Robek kot solist v drugi kategoriji.

V letošnjem šolskem letu so zelo dejavni tudi šolski orkestri in na novo ustanovljeni otroški zbor. Godalni orkester, ki igra pod taktirko Rudolfine Avšič, in simfonični orkester z dirigentom Marjanom Grdadolnikom sta v začetku letošnjega januarja pripravila Prazničen koncert, v februarju pa sta gostovala v Gornji Radgoni, 7. aprila pa je godalni orkester nastopil na 7. reviji godalnih orkestrrov v Glasbeni šoli Velenje. Istega dne je simfonični orkester sodeloval na srečanju slovenskih orkestrrov v Veliki dvorani Slovenske filharmonije. Pihalni orkester z dirigentom Romanom Gačnikom je z uvodnimi skladbami 26. marca zaključil Prvi glasbeni abonma logaške občine. Že čez slab mesec pa bodo mladi godbeniki nastopili na reviji pihalnih orkestrrov v Velenju. Tudi novo ustanovljeni otroški zbor, ki poje pod vodstvom Tanje Žagar, je imel že dva samostojna koncerta, katerim se pridružujejo nastopi skupaj s Pihalnim orkestrom Logatec na Božično-novoletnem koncertu, s simfoničnim orkestrom GŠ Logatec na Prazničnem koncertu in z udeležbo na 38. občinski reviji otroških pevskih zborov.

Iz vseh naštetih uspehov odseva odlično pedagoško delo profesorjev Glasbene šole Logatec, ki z uspehi svojih učencev prenašajo odmeven glas Logatca tudi daleč prek meja naše države.

Primož Malavašič

KERAMIČNA DELAVNICA, VAŠKI MUZEJ IN GALERIJA LAZE

Ogled stalne razstave starih predmetov.
Informacije: KŠD LAZE, Nataša Prestor,
tel.: 01 7544 803, 031 380 398.

L logaške novice

Z vami vsak mesec !

Preizkus na predtekmovalnem koncertu

Pihalni orkester Logatec se v maju odpravlja na tekmovanje pihalnih orkestrrov v Krško. V soboto, 22. aprila, se je s tekmovalnim programom in nekaj dodatki predstavil v Domu krajanov v Rovtah. Nastopajočih je bilo vsaj dvakrat toliko kot poslušalcev, a se muzikantje niso dali zmesi.

Za ogrevanje so zaigrali skladbo Fascinating drums, v kateri se je kot solist predstavil tolkalist Tine Albreht. V drugi zasanjani skladbi je kot solistka na flavti zaigrala obetavna Nika Vogrič Dežman. Sledili sta tekmovalni skladbi: Kozinova Bela Krajina in Spartacus belgijskega skladatelja Van den Roosta. Svoje

vragolije sta izigrala brata Vid in Lev Pupis, prvi na klarinetu, drugi na sopran saksofonu. Za konec pa je orkester postregel še z Adamičevo Tra-ta-ta.

Orkester je v enournem koncertu zvenel lepo, mestoma prav poetično. Nekaj vmesnih netočnosti je kazalo na to, da čaka muzikante še nekaj vaj, da se na tekmovanje zares dobro pripravijo. Koncert sta – z nekaj nerodnostmi – povezovali domačinki Eva in Tina, sicer članici orkestra.

Orkestru lahko zaželimo le veliko uspeha in tudi sreče na tekmovanju.

Mihaela

Blagoslov ognja

Stara navada je, da so na velikonočno soboto gospodinje zakurile peči ali štedilnike z blagoslovljeno žerjavico, ki so jo ponekod raznašali cerkovniki, ministrantje ali pa kar vaški otročaji. Ti so za nagrado prejeli kako jabolko, pomarančo, ponekod pol klobase ali celo nekaj drobiža.

In gospod Janez je takole blagoslovil velikonočni ogenj.

Za moje mladosti so zakurili in blagoslovljali ogenj pri farni cerkvi, od koder smo otroci raznašali blagoslovljeni ogenj od hiše do hiše. Ta čas pa se je blagoslov ognja premaknil na zasilen prostor nasproti pokopališču, odkoder obišče požegnan ogenj hiše daleč naokoli. Žal, pa je peči in štedilnikov vse manj in manj – navsezadnje je Logatec postal mesto – tako otroci s požegnanim ognjem le malo pokadijo v preddverju, s čimer si prislužijo kako slaščico, pomarančo, kakega stotaka ali še kaj drugega.

Besedilo in foto: France Brus

Velikonočni žegen

Velika sobota je eden tistih prazničnih dni med velikonočnimi prazniki, ko se blagoslovljajo ogenj, voda in velikonočne jedi – že od davnine »žegen«.

Velikonočni "žegen" se vrača od sv. Jožefa.

Minili so časi, ko so k »žegnu« nosile v lepo okrašenih košaricah le žene in dekleta. V našem času je vse več fantov in mož, ki pridno odnašajo k »žegnu« šunko, hren, potico in pirhe, lahko še kaj drugega. Vse blagoslovljene dobrote pridejo na praznično mizo za velikonočni zajtrk po vstajenski procesiji in maši.

Letos je gospod župnik Janez Kompare kot po navadi blagoslovil velikonočne jedi posebej v podružnični cerkvi svetega Jožefa na Čevicah, dvakrat pa v farni cerkvi svetega Nikolaja.

Besedilo in foto: France Brus

Skavtstvo – način življenja

V.

Slovensko skavtstvo po drugi svetovni vojni

Po koncu druge svetovne vojne so na 11. svetovni skavtski konferenci, ta je sledila jamboreeju miru v Moissonu, sklenili ustanoviti posebne oddelke pri Svetovnem skavtskem uradu, v katerega naj se prijavijo skupine po taboriščih. Skupaj z mednarodno organizacijo za begunce so skrbeli za pomoč posameznim skupinam z opremo, tečaji, tiskom in dodatno hrano za tabore. V begunskih taboriščih so bili med več kot desetimi narodi tudi Slovenci iz Avstrije in Italije.

Prva slovenska skavtska skupina v Avstriji je nastala že avgusta 1945 v Lienzu, njen duhovni vodja je bil Ciril Lavrič. S skavti iz Špitala so bili povezani v prvi slovanski steg. Leta 1947 so skavti zaradi preseljevanja in notranjih taboriščnih težav prenehali z delovanjem. V dveh letih so skavtske skupine povezoval približno 250 skavtov in skavtinj. Steber skavstva v taboriščih v Italiji je bil Marijan Trtnik. Skavti so delovali v taboriščih v Monigu, Senigalliu in v Barlettu. Izdali so tudi štiri številke glasila Gams.

Iz članov teh skupin, ki so se februarja 1948 izselile v Argentino, je Trtnik ustanovil Slovensko skavtsko organizacijo v Argentini. Zveza slovenskih skavtov je bila ustanovljena kot nadaljevanje predvojnega in begunskega skavtstva. Organizacija je delovala samostojno, vključena pa je bila v argentinsko državno zvezo. Bili so zelo dejavni in sodelovali so tudi pri širših slovenskih pobudah. Občasno so izdajali lista Skavt in Skavtska pota. V organizacijo je bilo do leta 1975 vključenih 300 skavtinj in skavtov. Po Trtnikovi smrti so skavti v Argentini prenehali delovati.

V Kanadi je prva skavtska skupina nastala leta 1962 v Torontu. Pobudniki so bili kaplan Franc Sodja, učitelj Blaž Potočnik in ravnatelj slovenske župnijske šole Franc Cerar. Skavti so delovali v dveh slovenskih župnijah, ki jih vodijo lazaristi. Živahno skavtstvo se je vključevalo tudi v delo širše slovenske skupnosti. Skozi skavtske vrste je do zdaj šlo več kot tisoč otrok in mladih, nekateri od njih so taborili tudi v Sloveniji, kjer je bila leta 1951 ustanovljena taborniška organizacija, ki je uporabljala precej elementov skavtstva; naslonila se je tudi na tradicijo gozdovništva.

Ko skavtinje narčtujejo.

Poleg skavtskih skupnosti v tujini so delovali skavti tudi v neposrednem zamejstvu: Slovenski koroški skavti in skavtinje v Avstriji ter Slovenska zamejska skavtska organizacija v Italiji. Prvi so delovali od leta 1959 v Celovcu, danes pa delujejo v Šmarjeti v Rožu. Drugi pa so bili ustanovljeni leta 1951 v Trstu.

*Tina Rupnik
Iz priročnika za skavtske voditelje in voditeljice*

Vrhunski rezultati v namiznem tenisu

3. Odprti turinir Slovenije za kadete in kadetinke

Na Galjevici v Ljubljani je 2. aprila na namiznoteniškem turnirju nastopilo 120 igralk in igralcev, med njimi tudi devet tekmovalcev in tekmovalk iz Logatca; dosegli so kar solidne rezultate. Še posebej so se izkazale naše kadetinke: 3. mesto Sanja Smiljanič, 7. mesto Ana Verdinek, 9.

mesto Katja Gutnik in 12. mesto Nina Zupančič.

15. Kadetsko državno prvenstvo

Na Ptuju je bilo od 22. do 23. aprila državno kadetsko prvenstvo, ki se ga je udeležilo 142 kadetov in kadetinj. Skoz dvodnevno tekmovanje so se pomerili posamezno, v dvojicah in mešanih dvojicah. Iz logaškega Namiznoteniškega kluba se je prvenstva udeležilo devet igralcev in igralk, ki so na napornem tekmovanju dosegli vrhunske rezultate.

Med obetavnimi kadeti.

Med mešanimi dvojicami sta se na 2. mesto uvrstili Verdinek-Maček, na 6. mesto pa Smiljanič-Bončina. Med kadetinjami v dvojicah sta si priigrali 3. mesto Smiljanič-Verdinek; med kadetinjami posamično pa se je Sanja Smiljanič uvrstila na 5. Ana Verdinek pa na 7. mesto.

JaB

V Hrastovlje in tam okoli

Na cvetno nedeljo smo se logaški planinci v jutranjih urah z Oblakovim avtobusom in pod vodstvom Simone Dernulc odpeljali na pohod v Hrastovlje in tamkajšnjo okolico

Na Koprskem je bilo tedaj že vse v cvetju. Pod Črnim Kalom smo zavili levo proti Hrastovljam, gručasti vasi, ki leži v hudourniškem podaljšku Rižanske doline neposredno pod kraškim robom. Hrastovlje so tipična mediteranska vasica s kamnitimi hišami, strnjjenimi uličicami, portoni in portali iz belega kraškega kamna. O izvoru imena sta dve razlagi. Po prvi naj bi vaščani na tem kraju iz hrastov pridobivali oglje, torej hrast-ogljje, in od tu izpeljanka Hrastovlje, po drugi pa naj bi bila ta dolina že od nekdaj nekakšna naravna pot, po kateri so romali proti Sveti deželi. Tako naj bi poimenovali ta kraj »Via del Cristo« ali Cristovia. Kraj je bil v lasti nemških gospodov tudi potem, ko je prišel pod beneško upravo. Leta 1581 ga je plemeniti Neuhaus za dober denar prodal koprskemu zdravniku Alessandru Zarottiju.

Najprej smo stopili do znamenite cerkve sv. Trojice iz začetka 12. stoletja, ki stoji na apnenčasti vzpetini nad vasjo v taboru, četverkotnem obzidju iz konca 16. stoletja, ki je služilo za zavetišče domačemu prebivalstvu pred vdori divjih Uskokov in Turkov. Cerkev je ena najstarejših v Istri in je uvrščena na seznam

svetovne kulturne dediščine. V cerkvi so znane freske Janeza iz Kastava iz leta 1490, ki jih je leta 1951 odkril domačin, kipar Jože Pohlen. Slikarije po svoje prikazujejo stvarjenje sveta in človeka, izgon iz raja, prizore iz pasijona. Najbolj znamenita freska je upodobitev mrtvaškega plesa. Po izčrpnih razlagi tamkajšnje vodnice smo tudi zvedeli, da so se freske ohranile, ker so bile večkrat prebeljene; so pa zaradi postavitve kora in oken tudi poškodovane.

Po ogledu cerkve smo stopili na pot okrog Hrastovelj. Prečkali smo železniško progo Prešnica-Koper in se vzpenjali po ozki stezi, ki nas je pripeljala do cerkve sv. Štefana z romanskim zvonikom. Cerkev je postavljena tik nad prepadom; pokrita je s kamnitimi ploščami – škrlami, kar ji daje še posebej lep kraško-istrski videz. Okrog cerkve je manjše pokopališče z obzidjem. Cerkev spada k vse bolj zapuščeni vasici Zanigrad. Po krajšem počitku in razgledu na Hrastovlje in Kraški rob smo pot nadaljevali po položnem kolovozu in po slabi uri prišli v Zazid, gručasto vas, ki leži v zakraselem podolju kilometer pod železniško progo Divača-Pulj. Ob stiku apnenca in fliša je veliko izvirov. Vas se omenja že v 10. stoletju. Sprehodili smo se po vaških ulicah in opazili značilno istrsko-kraško arhitekturo s portoni, nadstreški in prizidki. V vasi je preprosta cerkvica sv. Martina, okrog katere je tudi pokopališče. V vasi stoji partizanski spomenik, ki mimoidoče spominja na težke čase II. svetovne vojne. Ob kalu v začetku vasi je manjše poslopje, kjer so nekoč ženske prale perilo.

Po opoldanskem zvonjenju smo odšli proti hribu Gradež. Še pred vrhom smo se po kolovozu spustili v slikovito kraško vas Dol pri Hrastovljah. Od tu do Hrastovelj smo hodili še slabe pol ure pretežno po asfaltni cesti. Nad vasjo stoji kamniti kip Šavrinke. Šavrinke so nekoč na glavah nosile kmečke pridelke v Trst in jih tam prodajale ali zamenjale za stvari, ki so jih potrebovale doma. Kip je leta 1990 poklonil Istri kipar Jože Pohlen.

Po okrepčilu (v Hrastovljah imajo kar dve gostilni) in ogledu vasi smo se sredi popoldneva dobre volje pripeljali v domači kraj.

Marinka Petkovšek

Pred starosvetnim taborom.

Po Vrhniški planinski poti

Zaradi odpovedanega pohoda na Nanos in njegov Suhi vrh se nas je nekaj logaških planincev 27. aprila udeležilo že 11. tradicionalnega pohoda po Vrhniški planinski poti.

V jutranjih urah smo se zbrali pri Glasbeni šoli na Vrhniku (294 m), kjer so pohodniki za prvi pohod prejeli izkaznico te poti. Pod vodstvom vodnika smo se kmalu ustavili pri domačinu – planincu na Vrhniku, ki je pogostil pohodnike. Že od jutranjih ur je zdaj rahlo, drugič močneje deževalo. Pot se je nato dvigala čez Betajново, Storžev Grič. Bukovje je razkošno zelenelo. Oglasila se je tudi kukavica. Močno prepoteni smo po dobri uri hoje prišli do zavetišča na Planini (800 m). Po krajšem počitku smo šli mimo Lintverna in po prečkanju struge smo prišli do Starega malna, kjer je v mirni naravi ob sončnem vremenu veliko sprehajalcev. Dalje smo prečkali cesto Vrhnika-Logatec, hodili pod Raskovcem ter dalje pod železniško progo Ljubljana-Koper in končno prečkali avtocesto.

Tukaj je bila stojnica s hrano in pijačo. Pot smo nadaljevali pod Bukovim vrhom, šli južno od Ljubljanskega vrha do Jerinovca – Jastrebi in se okoli poldneva ustavili v zavetišču Dolgi tali (601 m), ki ga oskrbuje sekcija Veseli Triglavci. Za lačne in žejne pohodnike je bilo poskrbljeno, za veselo razpoloženje so igrali trije muzikantje. Tu smo dobili žig v izkaznico Vrhniške planinske poti.

V nadaljevanju smo prišli do ceste Pokojišče-Vrhnika in po njej do Češnjice, po bližnji mimo Tisovca (602 m) in si ogledali muzej kmečkega in starega orodja na prostem. Po cesti, ki pelje skozi Verd pod železniškim mostom proge Ljubljana-Koper in pod avtocesto, smo se skozi Mirke, kjer so izviri Ljubljaničice, po kakih šestih urah hoje vrnili sredi popoldneva na Vrhniko. Šele tedaj se je vreme zvedrilo, da nismo potrebovali dežnikov, ki smo jih imeli odprte vso pot.

Marinka Petkovšek

Navzgor po plezalnem stolpu

Ob Gostinsko rekreacijskem centru Zapolje se nam ponuja ogromna skulptura nenavadnih oblik. Kajpak, ne gre za spomenik, pač pa za gibljivi plezalni stolp (Spider Rock). Ta je primeren za plezalne poskuse začetnikov, na njem pa se lahko preizkusijo tudi vrhunski plezalci.

Umetelna plezalna gmota.

Foto: F. Brus

Plezališče je namenjeno predvsem osnovnošolcem, dijakom in študentom pa tudi siceršnjim organiziranim skupinam; lahko pa se za njegovo uporabo dogovorijo tudi plezalni klubi ali posamezniki s certifikatom za prosto plezanje.

Vsekakor vabljiva novost v Zapolju, ki se rekreacijsko vse bolj »krepi«, kot bi dejal Matjaž Martinšek, vodja športno rekreacijskih dejavnosti v GRC Zapolje.

Artemis

Šolski odmevi

Na poti tesnejšega sodelovanja

Osnovna šola Tabor Logatec v projektu »Kakovost za prihodnost vzgoje in izobraževanja«

Vsak vzgojno-izobraževalni zavod se po svojih močeh trudi opravljati svoje delo kar najbolj učinkovito in uspešno. Avtonomnost zavodov postaja ena od močno poudarjenih potreb sedanjega časa – nenehno se spreminjajoče družbe 21. stoletja, kar sili tudi vzgojno-izobraževalno dejavnost k nenehnim izboljšavam. Tega se zaveda tudi Osnovna šola Tabor, zato se je na začetku tega šolskega leta pridružila skupini petnajstih slovenskih vzgojno-izobraževalnih zavodov, ki so se odločili stopiti na pot sistematičnega uvajanja izboljšav pod okriljem Slovenskega instituta za kakovost in meroslovje. Učinki prizadevnega dela zaposlenih v vzgojno-izobraževalnem procesu se namreč pogosto izgubijo v množici dejavnosti, birokraciji, nesistematičnosti ali neustreznem predstavljanju šole navzven. Vodstvo šole je zato v projektu zaznalo možnost, da se zaposleni skupaj z učenci, starši in širšim okoljem lotijo tesnejšega in prizadevnejšega sodelovanja za doseg resnične kakovosti.

Novi projekt zahteva, da zavodi vzpostavijo takšen sistem delovanja, ki zagotavlja preglednost ne le pri izvajanju, pač pa tudi

pri rezultatih vzgojno-izobraževalnega dela. Novo je torej merjenje in dokazovanje napredka na vseh področjih, pa naj gre za vodenje, komuniciranje, sodelovanje s starši in okoljem, izvajanje vzgojno-izobraževalnega procesa ali za razvoj šole. Tako kot v gospodarstvu tudi v šolstvu o kakovosti dela ne bo presojal le zavod sam, pač pa bodo o kakovosti zavoda na osnovi rezultatov lahko sodili tudi uporabniki vzgojno-izobraževalnih storitev ali okolje, v katerem zavod deluje. Vzpostavitev sistema kakovosti pa bodo redno nadzorovali tudi zunanji presojevalci, strokovnjaki s področja šolstva in gospodarstva.

Osnovna šola Tabor se je uvajanja novosti lotila skrajno resno in zavzeto. Začela je pri temelju, iskanju in določanju vrednot ter snovanju svoje vizije. Zaposlenim, učencem in staršem je zastavila vprašanje, katere vrednote se jim zdijo najpomembnejše za delo šole in razvoj posameznika. Odzvalo se je presenetljivo veliko anketirancev, ki so na prva mesta med vrednotami postavili spoštovanje, poštenje, pravičnost, resnico in znanje. Na temelju teh vrednot je šola oblikovala vizijo, svoje vodilo, ki bo temelj

vizija

V naši šoli želimo s skupnimi močmi
dosegati dobro znanje in
vsakemu lastni napredek.

S svojim vzgledom
spodbujamo delavnost in ustvarjalnost,
se spoštujemo in
sprejemamo drugačnost,
razvijamo pozitiven odnos do okolja,
stremimo k izboljšavam in razvoju.

Naj bo moja, tvoja, naša ...

njenega nadaljnega delovanja.

Strokovni delavci smo se odločili, da se bomo premišljeno, načrtno in enotno takoj ali v začetku novega šolskega leta lotili privzganjanja vrednot ter bontona, tesnejšega povezovanja med učitelji, aktivnejšega vključevanja staršev in njihovih predlogov v vzgojno-izobraževalni proces ter še česa.

Načrt novega načina dela je zastavljen smelo, pri čemer se zavedamo, da bo zahteval veliko dela, pa tudi sprememb v našem razmišljanju. A poguma, prizadevnih posameznikov in skupin ter staršev, pripravljenih na sodelovanje, imamo dovolj. Zato smo prepričani, da bomo v naslednjem šolskem letu ob izpolnjevanju zahtev modela, ki ga uvaja omenjeni projekt, dobili pravico do certifikata, znaka in zastave »Kakovost za prihodnost vzgoje in izobraževanja«, ki jo bo Slovenski institut za kakovost in meroslovje podeljeval le tistim zavodom, ki bodo uvajanje izboljšav ustrezno dokazovali. Tako vsaj upamo, zato k našim prizadevanjem vabimo vse, ki si želijo, da bi šola Tabor res bila ...moja, tvoja, naša. Tudi in predvsem zato, da vsakemu, vpisanemu na našo šolo, zagotovimo dobro znanje in njemu lasten napredek.

Več o projektu lahko preberete na spletni strani <http://www.siq.si/?id=solstvo> ter na spletnih straneh OŠ Tabor.

Mag. Marinka Dodič

in člani tima »Kakovost za prihodnost« OŠ Tabor Logatec

Iz sveta mladih

Uspešni najmlajši gledališčniki

Naši najmlajši tudi letos na medobmočnem srečanju gledaliških skupin osrednje Slovenije

Konec marca se je v logaškem Narodnem domu zbralo za dva dopoldneva gledaliških in lutkovnih predstav iz vseh treh občinskih (matičnih in podružničnih) osnovnih šol. Selektorica Simona Zorc Ramovš je med vsemi za medobmočno srečanje (kjer se je predstavilo 11 izbranih skupin) predlagala tri gledališke in eno lutkovno; starejšo dramsko skupino OŠ Tabor s predstavo Kaj iščemo (mentorice Bojane Levinger in režiserke Darje Merlak), dramsko skupino PŠ Vrh Svetih Treh Kraljev s predstavo Izgubljena snežinka v režiji Petre Jenko Lukan in skupino »Stanje brez želja« iz OŠ »8 talcev« Logatec s predstavo Pozabljene pravljice v režiji Segreje Šorli Letonja.

Dramska skupina OŠ Tabor se je na medobmočnem srečanju v Velikih Laščah predstavila 11. aprila, skupini z Vrha in Dolenjega Logatca pa naslednjega dne. Otroci s POŠ Vrh so nastopali prvi pred nabito polno dvorano, najstniki z logaške šole pa so imeli manj sreče z občinstvom (v dvorani je bilo le kakih 30 gledalcev) pa tudi z odrsko postavitvijo.

Nastopajoči so si lahko ogledali še nekaj predstav in se zadovoljni odpeljali domov. Mentorice so se pogovorile še s selektorico medobmočnega srečanja in (prav gotovo) dobile kak koristen nasvet za delo z mladimi gledališčniki. Čestitke vsem, ki so se uspešno predstavili na medobmočnem srečanju najmlajših gledaliških in lutkovnih skupin.

GM

Pomlad med mladimi Vrhovci

Med pripravami na predstavo na prostem, med osnaževanjem okolja in med kresovanjem

Letošnja pomlad na Vrhu Svetih Treh Kraljev poteka v duhu priprav na poletno predstavo na prostem. Kljub obilici dela pri pripravi scene in obilici časa, ki ga porabijo za vaje, so mladi aktivni tudi na drugih področjih.

Tako so tudi letos konec aprila izvedli očiščevalno akcijo. Pospravili so okolico šole in širšo okolico Vrha. Lepo je, ko se mladi zavedajo, da je treba poskrbeti tudi za čisto naravo. Urejeno okolje je ogledalo ljudi, ki v njem živijo.

Na predvečer 1. maja, praznika dela, je mladina organizirala kresovanje. Zagnanost in prizadevnost domačih fantov je bila vredna občudovanja. Kljub temu da jim je vreme ves čas nagajalo, so kres uspešno pripravili in ga tudi zakurili. Škoda, da zaradi megle in oblačnega vremena ni bil kres viden širši okolici.

Skratka, ko človek vidi mladino, ki zna zavihati rokave in stopiti skupaj, si ne more kaj, da ne bi bil tudi sam ponosen, da živi v tem kraju, pa čeprav samo uživa sadove njihovega truda in se morda le še okrepča pri njihovem šanku.

M. Petrovčič

KNJIŽNICA ROVTE

Ob četrtkih ob 16.uri – ura pravljic

Teniški Živ-žav

Aprila letos so v GRC Zapolje pod pokroviteljstvom Teniškega kluba Logatec in Teniške šole Mavrica pripravili veliki teniški Živ-žav. Na njem so sodelovali otroci med petim in desetim letom starosti. Vsak udeleženec je na koncu prejel priznanje in majhno darilo. Najmlajši udeleženec pa je bil deležen posebnega presenečenja; dobil je namreč veliko čokoladno torto. Pri izvedbi Živ-žava sta pomagala podjetje Blagomix in Slaščičarna Kljukec. Naslednji Živ-žav je predviden v maju. TŠ Mavrica želi na ta način zbrati mlade teniške nadobudneže, ki bodo obiskovali teniško šolo v spomladansko poletnih mesecih.

»Kdaj bo šola potekala in kolikokrat na teden, bo odvisno od števila prijavljenih otrok. V aprilu je šola potekala vsako sredo v dvorani GRC Zapolje,« nam je povedala Barbara Pontelli, učiteljica tenisa v Teniški šoli Mavrica in nadaljevala: »Teniški Živ-žav je namenjen otrokom, ki se še nikoli niso srečali s teniško žogico in loparjem. Na Živ-žavu ne tekmujemo, pač pa se igramo ter preko igre razvijamo osnovne motorične sposobnosti, predvsem teniško koordinacijo. Ta je za teniško igro bistvena in jo otroci lahko razvijajo le v zgodnjem otroštvu.«

Vanja Uvalič Kosijer

Pohvale Pisanim krokarjem

Rovtarski lutkarji na medobmočnem srečanju lutkarskih skupin v Grosupljem

Letos sta pri lutkarskem krožku na šoli v Rovtah združili mentorske moči učiteljici Aleksandra Stefanovska in Metka Bogataj. Z lutkovno predstavo Pisani krokarji so se prvič predstavili na občinskem lutkovnem maratonu v Logatcu. Selektorici je bila predstava tako všeč, da jo je izbrala za medobmočno srečanje lutkovnih skupin v Grosupljem. Za to srečanje so lutkarji po nasvetih selektorice preoblikovali ročne v palične lutke, ki so omogočale prožnejšo in bolj razgibano igro. Nekoliko so dodelali tudi sceno.

Petnajsterica mladih lutkarjev od 1. do 4. razreda je suvereno nastopila tudi na srečanju v Grosupljem. Selektorica, ki je spremljala srečanje, je bila nad videnim zelo zadovoljna. Mladim ustvarjalcem je vlila dodatnega navdušenja za delo v prihodnje. Predstavo so pohvalili prenekateri uveljavljeni lutkarski umetniki pa tudi mlajši in nekoliko starejši gledalci. – Otroci so si lahko ogledali tudi štiri predstave drugih skupin in bili presenečeni nad zelo disciplinirano publiko, čeprav so bili gledalci pretežno mlajši, celo otroci iz vrtcev.

Le katera barva teh krokarjev bo prava?

Z lepimi vtisi so se rovtarski lutkarji vrnili domov. Doma si bodo svoj nastop lahko ogledali tudi na DVD, ki ga je prejel vsak od igralcev; na DVD so posnetki vseh predstav v medobmočnega srečanja v Grosupljem.

Besedilo in foto: Metka Bogataj

Pohvaljena kakovost in številčnost zborov

Na letošnji – 38. reviji mladinskih pevskih zborov naše občine so pevci 19. aprila prepevali v jedilnici OŠ »8 talcev« Logatec

Na razpis – povabilo Območne izpostave JSKD se je za nastop na reviji prijavilo pet mladinskih zborov, in sicer: **Mladinski zbor OŠ Rovte z zborovodjo Mihaelo Gostiša** in programom belokranjske ljudske v priredbi Emila Adamiča Prošel je pisani vuzem, Marka Mihevca Zlato v blatni vasi, arr. Rogerja Emersona Didn't My Lord Deliver Dadiel (duhovna); **Mladinski mešani zbor Rovte pod vodstvom Martina Logarja**, ki je v program postavil priredbo Emila Adamiča Če ti ne boš moj (narodna), priredbo Hilarija Lavrenčiča Petelinček je zapieu (beneška), Roberta Sunda Vem, kam segla (švedska narodna); **Mladinski zbor sv. Nikolaja – KUD Adoramus z zborovodjem Marjanom Grdadolnikom** in s programom Jožeta Trošta Spet je pomlad, v priredbi Viktorja Mihelčiča Roža na vrtu (narodna), Johna Hoybyea Starlight and Breezes and Clouds, **Mladinski zbor OŠ Tabor pod vodstvom Zdravka Novaka** in s pesmimi neznanega avtorja iz 16. stoletja La Violetta, Jakoba Ježa Šmentana muha (slovenska ljudska), Jaya Althousa Za otroke in **Mladinski zbor OŠ »8 talcev« pod vodstvom Tanje Žagar**, ki je pripravila priredbo Janeza Kuharja Ena ptička priletela (ljudska), Miroslava Vilharja v harmonizaciji Jožeta Leskovarja Lipa (po Davorinu Jenku) in Johna Lennona Yesterday.

Mladinski zbor OŠ Rovte z zborovodjo Mihaelo.

Foto: D. Malavašič

Program revije je povezovala učenka Manca Jurca, za nemoteno izvedbo vseh nastopov pa sta skrbeli učiteljici Melita Mihevc in Judita Cempre s hostesami, učenkami šole gostiteljice.

Koncert, ki ga je spremljalo lepo število obiskovalcev, je pohvalil selektor Stojan Kuret, navdušen nad izvajanjem pesmi in številom zborov oz. pevk in pevcev v njih, kar je, kot je ob koncu prireditve poudaril mentorjem, zborovodjem in ravnateljem šol, prava redkost. Kot je opazil po mnogih krajih Slovenije, število mladinskih zborov upada.

Ostala svoja opažanja, napotke, navodila in spodbude pa je namenil zborovodjem v posamičnih razgovorih. Vodji izpostave JSKD Nevenki Malavašič pa je pred odhodom zaupal še imena izbranih zborov za nastop na medobmočnem srečanju 11. maja v Logatcu; selektor je namreč izbral mladinski zbor sv. Nikolaja, ki ga vodi Marjan Grdadolnik, in mladinski zbor OŠ Rovte, ki ga vodi Mihaela Gostiša.

Vsem, ne le izbranim zborom, iskrene čestitke za nastop in veliko veselja ob prepevanju še v prihodnje!

NevMa

Lepega petja iz najmlajših grl

Ob 38. občinski reviji otroških pevskih zborov v Rovtah

Po dveh letih je OŠ Rovte spet gostila najmlajše pevce in pevke na 38. reviji otroških pevskih zborov. Kar precejšen izziv je bil 6. aprila priti v Rovte, saj je letos neutrudna zima kar pošteno zamahnila z repom in nam nasula precej pomladno mokrega in zato toliko bolj težkega in za vožnjo nevarnega snega. A vsemu navkljub je kar 7 gostujočih zborov uspelo priti v Rovte in polepšati turobno četrtkovo popoldne. Dvorana je lepo okrašena pričakala najmlajše pevske zборе. Koncertu v pozdrav je najprej spregovorila vodja JSKD Nevenka Malavašič, ki je mladim zaželela čim več zbranosti, pevske zavzetosti in čistega glasu, poslušalcem pa urico prijetnega doživetja.

Prva se je predstavila otroška pripravljavnica iz OŠ 8 talcev Logatec. Pogumno so odpeli svoj program. – Malo je šol, kjer bi vsi otroci peli v pevskem zboru, tako kot je to v Hotedršici in na Vrhu Svetih Treh Kraljev. Ja, majhno združuje, in pri petju je ravno tako. Obe zborovodji – Nagodetova in Gostiševa – se trudita, da iz tako maloštevilnih grl privre na dan kar se da lepa pesem. – Živahnosti in pevske sproščenosti pa ne gre oporekati niti zboru Glasbene šole Logatec, ki ga vodi Tanja Žagar. Prijetno je bilo poslušati in opazovati njihovo otroško pevsko razposajenost in igrivost. Pod eno izmed pesmi je kot avtorica podpisana tudi zborovodja Tanja. – Po očetovih stopinjah pa pogumno stopa mlada, komaj 16-letna Estera Grdadolnik, ki ji je bilo zaupano vodstvo zborčka svetega Nikolaja. Ni kaj, jabolko ne pade daleč od drevesa. – Prekaljeni »pevski maček« pa je tudi Franc Pupis, ki je priskočil na pomoč in v zadnjem hipu nadomestil zborovodjo otroškega pevskega zbora Osem talcev. – Ko pa na oder pridejo pevci, ki jih vodi Zdravko Novak, da slutiti da bomo spet slišali dodelano pesem. Tudi letos je bilo tako. Nedvomno zna Zdravko najti v pevcih talent, ki ga z zanesljivim delom kar se da dobro izkorišča. – Domači poslušalci pa so prav gotovo z nestrpnostjo pričakovali nastop otroškega pevskega zbora OŠ Rovte, ki ga vodi Mari Loštrek Žižek. Letos so bili še posebej prijetni tudi za oko, saj so prvič nastopili v

Najmlajši pevci iz Rovt z zborovodjo Mari Loštrek Žižek.

čisto novih oblačilih, v katerih je simbolno zaznati barve šole: rumeno-vijolična. Sponzoriral pa jih je očka ene od nastopajočih pevk Janez Kavčič. Ja, to pa se ne zgodi ravno pogosto in zato mu gre še posebna zahvala. Pevci so svojo šolo več kot odlično zastopali. Poželi so nedvomno največji aplavz.

Strokovni spremljevalec Stojan Kuret, ki je dal vsakemu zborovodju primerne napotke za nadaljnje delo, je bil nad prireditvijo navdušen. Za sodelovanje na medobčinski reviji 11. maja pa je izbral zbora OŠ Tabor Logatec in OŠ Rovte.

Prireditve je lepo uspela, pogrešamo pa nekoliko več poslušalske kulture; prav gotovo je nastopajoče motilo nenehno sprehajanje nekaterih poslušalcev ven in noter – med »sprehajalci« je bilo celo več odraslih kot otrok. In še vprašanje za razmislek: le zakaj je bilo v polni dvorani poslušalstva opaziti tako malo domačih poslušalcev!?

Besedilo in foto: Metka Bogataj

Glas mladih

Bivalno okolje

Tehniški dnevi med devetošolci

Na Osnovni šoli »8 talcev« so od 4. do 6. januarja potekali tehniški dnevi za devetošolce. Dnevi naj bi motivirali mlade k urejanju svojega bivalnega okolja.

Prvi dan smo obiskali KLI Logatec, d.o.o, kjer smo se predvsem posvetili izdelavi stolov. Prijazni uslužbenec nas je popeljal od drevesnega debla do lepega in funkcionalnega stola. Ogled je bil zanimiv tudi zato, ker je nekaterim pomagal pri poklicni orientaciji. Prva polovica razreda se je pravočasno vrnila v šolo in se zamenjala z drugo, ki je nato odšla na KLI, mi pa smo se po malici odpravili v računalniško učilnico. – Po navodilu učitelja naj bi računalniško opremili svojo bodočo dnevno sobo. Na narisani tloris smo lahko vnesli vse: od zidov, radiatorjev, televizorjev, sedežnih garnitur, do pisalnih miz, stolov itd. Na koncu smo izdelek natisnili, da bi simulacijo lažje prenesli v resnični svet, kar je bila naša naslednja naloga.

Drugi dan smo v obeh polovicah razreda izdelovali maketo stanovanja iz raznovrstne embalaže, ki smo jo prinesli od doma. V pomanjšani izvedbi dnevne sobe ni smela manjkati nobena malenkost. Paziti je bilo treba tudi na barvno usklajenost. Učitelji so priskrbeli še nekaj blaga, ki smo ga uporabili za zavese, preproge

in druge dodatke, sami pa smo z nekaj spretnosti izdelali zanimivo pohištvo. Za svoje delo smo na koncu prejeli oceno.

Zadnji dan je bil namenjen izdelavi pravega stola. Pod vodstvom učiteljev smo izdelali lesen stol, na vrhu oblažinj ter pokrit z blagom. Samo delo pa še najmanj ni bilo enostavno. Treba je bilo vrtati, piliti, žagati, brusiti, privijati, pri vsem tem pa paziti na natančnost in predvsem na varnost. V večini primerov smo domov odnesli prelepe stole, ki so bili še toliko lepši, ker smo jih naredili sami.

Mislím, da velja še enkrat pohvaliti učitelje, ki so ideji namenili veliko dela, truda in energije. Pohvalno pa je tudi, da se je večina učencev z veseljem lotila vsake naloge in se trudila po najboljših močeh.

Jure Robek, 9.c
OŠ '8 talcev' Logatec

Svet okrog mene

Ogromno, pa vendar premalo stvari je okoli mene;
tisoč snežink, pa vendar eno samo vreme;
ogromno joka, pa ena sama nesreča,
še več nasmehov, pa vseeno le preprosta sreča;
na milijone zvezd, pa vendar le eno nočno nebo.
A glej: vseeno mi je lepo!

Mirijam Treven, 9.c
OŠ '8 talcev' Logatec

Glas mladih

Naravoslovno-matematični dnevi

Na Osnovni šoli »8 talcev« so 10. in 13. marca potekali tehniški dnevi za devetošolce.

Vsi trije oddelki smo se razdelili po polovicah, podobno kot na tehniških dnevih v začetku januarja. Aktivni matematikov in naravoslovcev so združili moči in organizirali to izobraževanje.

Prve polovice razredov so imele v petek naravoslovni dan in v ponedeljek matematično izobraževanje, druge polovice pa ravno nasprotno.

Ker smo pri matematiki ravno končali poglavje funkcij in enačb, so se učitelji matematike odločili, da nas na nekoliko drugačen način vpeljejo v novo poglavje – matematična telesa.

Do glavnega odmora smo s pomočjo računalniške predstavitve in učiteljev spoznali različna telesa, formule za le-te, njihove lastnosti in vse skupaj povezali v smiselno celoto. Po odmoru pa smo se razdelili v manjše skupine, se razkropili po razredih, tam pa so nam učitelji razdelili nova navodila. Najprej smo s pomočjo paličic in plastelina izdelali nekatera izmed teles, da smo kasneje na papirje lažje narisali vsa ta telesa v poševni projekciji. Vsakdo je svoj izdelek spravil, ko pa je pri pouku kasneje spoznal to telo, ga je prilepil v zvezek. Izdelki nam sedaj služijo kot didaktični pripomočki. Mislim, da je takšno spoznavanje smiselno, učenci pa si marsikaj tudi lažje zapomnimo.

*Jure Robek, 9.c
OŠ '8 talcev' Logatec*

Glas mladih

Za več reda

Na OŠ '8 talcev' v Logatcu jemo zelo dobro in zdravo hrano. Pozimi, ko je mrzlo, dobivamo vsak dan čaj, velikokrat pa tudi sadje. V jeseni in spomladi dobivamo sokove namesto čaja. Enkrat na mesec nam kuharice za malico pripravijo še kaj boljšega (pico, burek...). A ker nekateri razredi po malici niso uredili učilnic, so se učitelji in ravnateljica odločili, da bodo začeli ocenjevati učilnice, točke pa seštevati. Nekaj tednov po tem se je že opazalo, da so učilnice čistejše in bolj sveže. V urejenih prostorih se učenci počutimo bolj in bolj sproščeno.

In na kaj moramo biti učenci pozorni, da dobimo dobre točke? – Poskrbimo, da je učilnica na splošno urejena, da je pobrisana tabla, da so urejene klopi in stoli, da so mize, na katerih so učenci delili malico, čiste, da poskrbimo za pozabljene skodelice, pribor ..., da so v koših za smeti pravišnji odpadki – ločevanje odpadkov!

Za vsako ustrezno ravnanje lahko oddelek doseže dve točki. Ravnanja se ocenjujejo s tremi stopnjami: **dobro** (2 točki), **zadovoljivo** (1 točka), **slabo** (0 točk).

Oddelek lahko skupaj doseže največ deset točk. Oddelek, ki malica v šolski jedilnici, oceni dežurni učitelj po lastni presoji.

Vrednotenje reda je sprejela naša **eko** skupnost, za vas pa ga je zapisala dopisnica

*Taša Širca, 7.a,
OŠ '8 talcev' Logatec*

Odprto pismo gospodu županu Janezu Nagodetu

Spoštovani gospod župan, udeleženci srečanja iniciativnega odbora za oživitve dela Zveze kulturnih društev, ki so se mu pridružili še nekateri drugi predstavniki ali predsedniki kulturnih društev (sestanek je bil 5. aprila 2006), izražamo ostro nestrinjanje s postopkom priprave in obravnave Pravilnika o sofinanciranju dejavnosti na področju kulture v občini Logatec. Še enkrat se je pokazalo, kaj se zgodi, če je iz postopka sprejemanja aktov odrinjena stroka.

Posebej nas žalosti, da se je to zgodilo samo nekaj mesecev potem, ko so občinske strokovne službe (sestanek je sklicala Nevenka Malavašič) povabile predsednike kulturnih društev k sodelovanju pri oblikovanju Pravilnika. Kar nekaj nas je bilo, ki smo se temeljito poglobili v člene in določbe in pripravili predloge, pripombe, razmišljanja... V dobro kulturi, v dobro urejanju razmer, saj smo želeli tudi sami s strokovnimi mnenji in izkušnjami pomagati pri kreiranju boljših sistemskih pogojev za delovanje kulture. Strokovni sodelavki – Simona Šušteršič in Nevenka Malavašič – sta javno zagotovili, da bodo sestavljalci v končnem besedilu naše pripombe upoštevali v kar največjem obsegu.

Žal, je Pravilnik z našimi pripombami vred ostal verjetno v kakšnem predalu. Namesto tega je šel v postopek očitno kak drug predlog Pravilnika, ki ga ni do objave v Logaških novicah videl noben predstavnik stroke, ki jo v naši občini predstavljajo tudi ljubiteljska kulturna društva. Zato nas zanima in prosimo, da javno odgovorite, kaj se je zgodilo s Pravilnikom in predlogi, ki so jih podala kulturna društva, zakaj jih ni bilo mogoče upoštevati in kdo je o vsem tem sklepal?

Sprejem Pravilnika se je zgodil samo tri mesece po srečanju vas in vaših strokovnih sodelavk s predstavniki društev. Na prednovoletnem srečanju v Zapolju, 8. decembra 2005, ste javno zatrdili, da si želite aktivnejšega delovanja Zveze kulturnih društev v občini Logatec tudi zato, ker želi Občina na področju kulture imeti suverena in strokovnega sogovornika. Način sprejemanja Pravilnika vaših besed, žal, ne potrjuje, še več, vsi, ki smo se angažirali pri dejavnostih za oživitve Zveze Kulturnih društev, se počutimo izigrane.

Ugotavljamo, da na marčni seji občinskega sveta sprejeti Pravilnik ne zagotavlja kvalitetnih osnov za celovito sofinanciranje kulturnih dejavnosti, še več, iz njega veje cela vrsta nelogičnosti, ki kažejo, da sestavljalec ali sestavljalci ne poznajo dobro področja kulture; v Pravilniku mrgoli nesmislov, neumnih kriterijev in določil.

Zato nas zanima: zakaj so bila iz postopka priprave in sprejemanja tega Pravilnika izključena kulturna društva, ki bi lahko s svojimi izkušnjami, poznavanjem zakonitosti in razmer na področju kulture bistveno pripomogla h kvaliteti Pravilnika; kdo je o osnutku-predlogu tega akta razpravljal, kdaj in koliko časa je potekala razprava?

Spoštovani gospod župan, prepričani smo, da si tudi osebno prizadevate v kar največji meri urediti razmere in razmerja med dejavnostmi, s katerimi se ukvarjajo občani. Društva pa si želimo predvsem varnega in mirnega okolja za ustvarjalnost. Želimo si jasnih odnosov in razmerij s financerji, pravih meril in strokovno izpeljanih rešitev, temelječih na analizah in strokovnih podlagah. In predvsem – vrniti kulturi mesto, ki ji gre.

Zato smo prepričani, da bodo vaši odgovori odgnili marsikatero tančico in odprli pot ustvarjalnemu dialogu med stroko, ki jo v Občini Logatec v veliki meri predstavljajo ljubiteljska kulturna društva, in občinsko upravno in politično strukturo.

V dobro kulturo.
S spoštovanjem

predsedniki in predstavniki kulturnih društev:

*Janez Čuk – Adoramus, Andrej Grom – Logaški oktet,
Tone Jerina – Pevsko društvo Logatec, Irma Krivec – Novi oder,
Magda Kržišnik – ŠKD Trate, Bojana Levinger – KUD Tabor,
Laura Možina – OMePZ Notranjska, Branka Novak –
Literarno društvo Zeleni oblaki,
Tončka Petkovšek – MePZ DU in DI, Franc Godina –
Društvo likovnikov in
Slavko Albreht – Pihalni orkester*

ZAHVALA

Ivan Rupnik
iz Novega Sveta

*Ne jokajte ob grobu mojem,
le tiho k njemu pristopite,
pomislite, kako trpel sem,
in večni mir mi zaželite.*

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta in starega očeta se iskreno zahvaljujemo vsem sosedom, sorodnikom, prijateljem in znancem za izrečene tolažilne besede, za darovano cvetje, sveče in svete maše. Posebna zahvala velja osebnim zdravnicam dr. Katarini Turk ter patronažni sestri Indiri. Hvala Moškemu in cerkvenemu pevskeemu zboru iz Hotedršice, pogrebniemu zavodu Menard, trobentarju, duhovniku g. Srečku Turku za lepo opravljen obred in redne obiske na domu. Hvala sosedu Brusu za poslovilne besede, sosedu Leskovcu za vse obiske med njegovo dolgo boleznijo ter vsem, ki ste ga v tako lepem številu pospremili na njegovi zadnji poti. Naj vam ostane v lepem spominu!

*Žalujoči: žena Marija,
sinova Tomaž in Janko z družinama ter sin Matej*

ZAHVALA

*Skromno si živela.
Ljubezen, ki si je obilo nam dala,
za vedno v naših srcih bo ostala.*

Zapustila nas je draga mama, stara mama in prababica

Marija Rupnik
1920-2006

Zahvaljujemo se vsem za izraženo sožalje, besede tolažbe, podarjene sveče, cvetje in maše. Zahvala velja sosedom, prijateljem in znancem, posebej še dr. Katarini Turk, Moškemu pevskeemu zboru iz Hotedršice, gospodu Šenu, gospodu župniku Srečku Turku in pogrebniemu zavodu Menard za organizacijo pogreba.

Hvala prav vsem, ki ste našo zlato mamo Marico pospremili k zadnjemu počitku.

*Žalujoči: sin Franc, hčere Marica, Anica in Zali
z družinami ter vnuki in pravnuki*

Začetek pomladi

Čemur se da reči tudi začetek odprtega prvenstva v dirkah skozi Grčarevec

Zaradi številnih nesreč, hrupa in nasploh zaradi prometne varnosti je predsednik Krajevne skupnosti Planina Matjaž Martinšek organiziral sestanek, na katerem so o problematiki, tudi o motorističnem divjanju še posebej po ovinkih, imenovanih »Kačje ride«, razpravljali predstavniki krajevne skupnosti, policije, Cestnega podjetja Koper in Družba za svetovanje in inženiring.

Še huje kot v planini se godi v Grčarevcu. Tu si ne dajejo duška samo motoristi, ampak tudi šoferji osebnih avtomobilov ter tovornjakov. Ne moti nas samo hrup, temveč smo tudi osebno ogroženi! Začetek vasi označuje samo tabla brez obrobe, kar pomeni, da lahko vozniki legalno peljejo 90 km na uro, le na kratkem pasu ob »avtobusni postaji« je hitrost omejena na 60 km!

Osnovnošolci imajo organiziran prevoz v Logatec, vendar je za nekatere pot do avtobusne postaje in prehod preko ceste (prehoda za pešce ni!!!) smrtno nevaren, saj je cesta nepregledna, hitrost vozil pa daleč od primernosti. Občasna intervencija policije je le bob ob steno.

Pri predsedniku krajevne skupnosti Tabor in pri županu sta že intervenirala naš vaški predstavnik in občinski svetnik, župan je ta problem posredoval – mislim da – Republiški upravi za ceste, ki je pa menda odgovorila, da Grčarevec ni strnjeno naselje, zato ne more obrobljena tabla označevati začetka vasi, kar ne omogoča niti omejitve hitrosti 50 km na uro niti označbe prehoda za pešce; pa tudi pločnik ni skladen s takim prometnim režimom; bojda ni zadosti nesreč. –

Ker so cestnine drage, skozi Grčarevec drvijo tudi težki tovornjaki – vlačilci. Lahko si predstavljate, kako se počuti otrok,

ki se nima kam umakniti, pač pa ga veter, ki ga povzroči drveči tovornjak, odpihne v jarek... Poleg tega so v vasi tudi starejši ljudje, ki prav tako težko varno prečkajo cesto. Grčarevec je še vedno kmetijsko območje. Kmetje imajo večino travnikov ter nekaj njiv na Planinskem polju ter na njegovem obrobju. S traktorji in vprežno živino je prečkanje ceste zelo težko in nevarno, posebno v dopustniškem času, ko se na cesti gnetejo turisti in spravilo sena. Poleg tega je v Grčarevcu razvita konjereja, in spraviti črede čez cesto je prava umetnost. Nikjer pa ni znaka za »živino na cesti« ali znaka za križišče.

Prepričan sem, da moramo storiti nekaj odločnega za svojo varnost, da hrupa niti ne omenjam. Najbolje, da tudi mi povabimo predsednika krajevne skupnosti, župana, predstavnika Republiške uprave za ceste, policijo in novinarje in da se pogovorimo, kako naprej.

Sicer pa še o kateri od tegob Grčarevca in Grčarevcianov kdaj drugič.

Gvido Komar

Muzej starih predmetov na Griču

Ogledi po dogovoru.
Informacije: Ivanka Urbas
Tel.: 01/ 547 11 02

Še katera o tihotapcih

Prvo srečanje s tihotapskim blagom

Predvojni časi v stari Jugoslaviji niso bili prav »sladki«. Zlasti za preproste ljudi, kot so bili dinarji s Klanca (sedaj Tabor). Tistih dob je bil sladkor presneto drag, in tako so si ljudje sladili kavo največkrat s saharinom, ki ga je naokrog prinašala ena izmed tihotapk. Kje in kako je prišla do saharina, nam otrokom ni bilo znano. Seveda, ga tudi ni prinašala vsak dan; v trgovini pa ga sploh ni bilo moč dobiti.

Pa povejmo še to, da tista kava ni bila taka, kot jo pijemo dandanes; uporabljali so ječmen, žgan na štedilniku in zmlet v starem kavnem mlinčku. Zmleti ječmen je bil nato zmešan z mlekom; tovrstna kava kajpak ni v ničemer škodovala ne otrokom ne starejšim.

Po riž čez mejo – tudi z manj uspeha

Ko so se ob kolinah pripravljale krvavice, riža ni bilo, zato ga je bilo treba pretihotapiti čez mejo. Tako je bil med tihotapskim blagom zelo cenjen prav riž, zlasti za potrebe »domačega praznika«. Za krvavice so sicer kot polnilo uporabljali ješprenj in proseno kašo. Ješprenj je bil domač pridelek iz ječmena, ki ga je bilo treba luščiti v stopah, kjer so pozimi luščili tudi proso. – Velja omeniti, da so bile stope kmečko orodje, sestavljeno iz droga, vpetega v »babico«; treba je bilo stati na njem in izmenično dvigati in spuščati v babico, kjer je bilo nasuto proso. To opravilo je trajalo toliko časa, dokler se proso ni povsem oluščilo.

Za posebno dobre krvavice pa je bilo treba kupiti riž. Po to cenjeno blago je bilo treba v Italijo. To niti ni bilo tako daleč, saj je običajno najbližja slovenska kmetija tik za mejo premogla tudi riž. Tako so se med tihotapci znašle tudi ženske-tihotapke s Klanca. Seveda, pa so tihotapske steze vodile tako, da so bile čim bolj zakrite pred očmi obmejnih stražnikov, še posebej carinikov. Ena takih tihotapskih steza je peljala za zadnjo hišo na Kalcah (pri Pavletovih), nato skozi gozd in čez žično ograjo na sicer naš, slovenski svet, ki je bil takrat pod Italijo.

Ženske in otročad niso bili najbolj večji kontrabanta, zato se je primerilo, da so večkrat padli Italijanom v roke. Tako sem se kot otrok ob nekem poskusu pri tihotapljenju riža znašel v italijanski financarski hiši. Ker se nismo znali sporazumeti, so nas nagnali na logaško stran, seveda, brez riža.

Pri tihotapljenju pa so bolj znašli imetniki dvolastniških propustnic, ki so lahko prosto prečkali mejo. Zato se je dvolastniška izkaznica dala dobro uporabiti tudi za tihotapljenje; dvolastniki, zlasti kontrabantarji, so znali to okolnost s pridom izkoristiti.

V Trst po moko in na angleško stranišče

Moka je bila med tihotapljenim blagom zelo cenjena. Med obema vojnama je vsaka družina s Klanca premogla kravo in nekaj kokoši. Ženske so tako iz smetane lahko naredile surovo maslo, jajca pa zavile v papir, in hajd! – z vlakom proti Trstu. Prva okupirana postaja je bila na Rakeku, kjer pa ni bilo kakih posebnih preprek. Moje otroške oči so na takem popotovanju po spustu z Občin prvič videle morje.

Prvi dan ni bilo s prodajo posebne sreče. Kmalu po odhodu z železniške postaje smo doživeli zračni alarm in morali smo v zaklonišče v nekem tržaškem tunelu. Tam smo se toliko zamudili, da tega dne nismo ničesar prodali. Navsezadnje je že kazalo, da bo do prodaje prišlo; neka ljubezniva gospa nas je povabila v stanovanje nekje nad mestom. Mešetarjenje se je nekoliko zavleklo, da tega dne ne bi več uspeli kupiti moke. Tako so se naše matere odločile za prenočitev v Trstu.

Omenjena gospa nam je odstopila sobo s parketom, ki je bil za nas otroke nekaj novega. Pa ne samo parket. Gospa nas je ljubezljivo opozorila, da moramo v stranišču po opravljeni »potrebi« spustiti vodo. To čudo angleškega stranišča sem prvič preizkušal prav tega dne. Ubogljivo sem res spustil vodo, a glej ga, šmenta, voda je kar tekla. Šel sem in ponovno potegnili, nato še enkrat. Takšno je bilo moje prvo srečanje z angleškim straniščem. Naslednjega dne smo srečno nakupili moko in se vrnil domov.

Albin Čuk

KNJIŽNICA LOGATEC

Ob četrtkih ob 16.30 – ura pravljic
Umetnost v čipki,
razstava čipk Olge Ferjančič

VOJNI MUZEJ LOGATEC

Ogledi ob sobotah in nedeljah
od 10. do 18. ure,
med tednom po dogovoru.
Informacije: Janez Švajncar,
tel.: 01 7542 790.

Sredi cvetočih krasot

V Rovtah je predavala Ruth Podgornik Reš, univ. dipl. inž. agronomije, priznana strokovnjakinja za zasaditev cvetočih vrtov

V torek po veliki noči smo se v dvorani Stare šole v Rovtah zbrale ljubiteljice cvetja iz Rovt, Logatca pa tudi z Vrhnike. V svet s cvetjem okrašenih oken, balkonov... nas je z besedo in sliko popeljala Ruth Podgornik Reš, ki se je prijazno odzvala povabilu Krajevne knjižnice Rovte. Predavanje je popestrila s prikazom posameznih rastlin in z diapozitivimi, ob katerih smo občudovali pisane zasaditve na oknih, balkonih, stopniščih, opornih zidovih... Seznanile smo se tudi z modnimi smernicami letošnjega poletja; letošnja barva je oranžna – barva kozoroga.

Ruth je priznana strokovnjakinja s področja cvetočih zasaditev vrtov, gojenja enoletnega, dvoletnega okenskega in

balkonskega okrasja in obešank. Napisala je tudi nekaj knjig med njimi: Cvetoče zasaditve obešank, Čarobni svet buč, Naša pokopališča, priročnik o urejanju grobov, Cvetje za poletje, Cvetoče preobrazbe... Piše članke v različne revije (Moj mali svet, Gaia, Jana, Delo in dom); gostuje pa tudi v oddajah na radiu in televiziji.

S svojim iskričim govorom udeležence predavanj navdušuje z opisovanjem rastlin, hkrati pa poziva k fotografiranju in opisovanju določene rastline skozi letne čase. Z veseljem je Ruth odgovarjala tudi na številna vprašanja obiskovalk in se po treh urah poslovlila od nas z obljubo, da se bo tudi naslednje leto odzvala našemu povabilu.

Ivica Merlak

Večni popotnik

Verjetno ga ni Logatčana, ki ga ne bi vsaj na videz poznal, saj ga lahko srečamo skoraj ob vsakem času po logaških cestah na kolesu ali peš ob njem. Zadnja leta živi v Domu starejših v Grapovčniku. Večni popotnik – Vinko Gostiša, Brangarjev po domače, se rad spominja potov, po katerih ga je preganjal nemirni duh.

Kar takoj se je usulo iz njega...

... Ta svet gazim že od leta 1934. Rodil sem se kot enajsti med desetimi živečimi otroki zadnjega marca. Mama je menila, da je bolje, da se nisem rodil prvega aprila, ker bi lahko celo življenje veljal za norčka. Rasel sem v Blekovi vasi. Ata je bil takrat oskrbnik pri lesnem trgovcu Grassiju. Tako sem se že od malega srečeval s furmani. Zmerom se je dogajalo kaj zanimivega. Pa je prehitro prišla vojna! – Začel sem hoditi v italijansko šolo, pa me je vse drugo bolj zanimalo kot šola. Ko je tisti ameriški avion padel na Blekovske gmajne, smo tam okoli dolgo pasli radovednost in pobirali ostanke razbitin; iz plastičnih šip, smo izdelovali prstane...

Pa letalcev se spomniš?

»Ja, tega pa ne prav dosti. Bili so črni, pa ne vem, ali so bili ožgani ali pa so bili črnici.

Kako pa si doživljal konec vojne?

»Ja, ti bom pa tole povedal. Moj brat je bil pri partizanih ranjen, in mama ga je doma oskrbovala. Pa so za to zvedeli domobranci, ga zajeli in odpeljali v Ilirsko Bistrico. Tam se je tiste zadnje dni vojne streljalo vseprek: Nemci... partizani... pa bombardiranje... in je padel. Z mamó sva ga 5. maja 1945. iskala in ga prav težko našla med množico mrtvih ter ga pokopala za cerkvijo v Ilirski Bistrici. Potem pa sva v tisti zmedji štiri dni hodila domov. Spredaj so se umikali domobranci, zadaj pa prodirali partizani... Težka je bila tista pot. Prav zaprav, tako se je začela moja pot...

... v svobodo?

Kaj v svobodo! V šolo je bilo treba. Takoj sem se vključil tudi v Titovo mladino. Najprej smo po Logatcu izobešali zastave in okraševali prireditvene prostore, po šoli pa sem jo takoj mahnil na mladinske delovne akcije: udarniško. Najprej na progo Dutovlje-Sežana, potem 1948. na progo pod Rožnikom. No, potem pa Šamac-Sarajevo! Tam sem bil štirikrat. Lepo življenje je bilo; res je bilo lepo! Lačni nismo bili, oblečeni smo bili brigadirsko, denarja pa nismo poznali... Nobenih preprirov ni bilo med nami, nobenega sovraštva... Zmerom sem bil udarnik. Veš, kaj je mladina – če so te zvečer pohvalili, si bil drug dan še bolj zagnan.

In kam si jo ubral po udarniških

Vinko, jajca pa tak bicikl.

akcijah?

Hm, leta dvainpetdesetega sem šel kot prostovoljec v vojsko. Še nisem bil star 18 let, ko sem že držal zastavo na ladji – pri mornarici. Pa nisem zdržal dolgo, le tri mesece. Potem pa sem v »pozadini« šival čevlje, še take – okovane. Tam se je lažje prišlo do hrane, pijače...

Po vojski pa si se poročil, kajne?

»Ja, pa nisem zdržal dolgo. Kar pobegnili sem, v emigracijo, da bi se priključil tujski legiji. Pa so me ujeli... Za šest mesecev so me poslali v Rajhenburg – študirat – kot smo rekli. Po prestani kazni so me poslali domov, a se tja nisem vrnil, pač pa sem odšel v Dalmacijo, ki sem jo poznal še iz vojske. Nekaj časa sem delal na neki ladji; pesek smo kopali iz morja, pa mi delo ni ustrezalo. Želel sem v svet in tako sem se vtihotopil na tujo ladjo – slepi potnik. Več ladij sem zamenjal, na nekaterih tudi delal, če so me odkrili. Največkrat sem nalagal v peči ...

Pa kaj vraga te je nenehno gnalo v neznano - svobodni svet ali svobodno

življenje?

Hmm...! Svoboda izbire dela; da sem se rešil enega, sem si izbral drugo. Še danes mislim, da sem imel krasno življenje. Živel sem brezskrbno, brez vsakih napetosti, brez sekiranja... Kjer je bila glava, je bil tudi rep, bi lahko rekel. – A so me pa tudi zapirali, ker nisem imel dokumentov. Če so ugotovili, od kod prihajam, so me hitro vrnili, od koder sem prišel. Nekoč so me zalotili z letalsko karto v žepu – ne vem, kje sem jo sploh pobral – in me vkrkali kar na avion...

Pa si se danes ustalil?

Ja, zdaj mi je pa najlepše: alkoholizma sem se rešil, stanujem v domu, sem pa itak vse skozi na poti... Ja, spet bo treba rože nabirati za čaje pa gobe... Sem večni popotnik. Pa brez kolesa ne gre; z njim si razgibam hrbtenico, kolke...Peš bi težko prišel do Žibrš.

In želje za naprej?

A, dej, dej! Kadar bo prišlo, želim, da bi samo zaspal, da se ne bi matral! Pa na to niti še ne mislim. Zame je važno, da sem danes zdrav.

Tako razmišlja Vinko, ki ga čas ni nikoli preganjal, zakaj bi ga danes. Saj, kot pravi: »Kadar bo prišlo, bo pač prišlo«. – Želimo mu, da bi še dolgo ne prišlo, kar pač pride – po vsakogar.

Besedilo in foto: Branko Rupnik

Mane iz časa med obema vojnama

Tu se nadaljuje zapis nekaterih drobcev iz naše še žive preteklosti, iz časa med obema svetovnjima morijama. Med ljudmi, ki so zaznamovali takratni naš čas, je sredi starega Logatca do poznih sedemdesetih let prejšnjega stoletja živel tudi Mane Knežević. Še danes je živ spomin nanj in še vedno mi pooseblja staro podobo jugoslovanskega časa ter dogajanj ob takratni jugoslovansko-italijanski meji.

III.

Z velikim zanimanjem sem še pred leti večkrat prisluhnil pripovedim upokojenega graničarskega častnika Maneta Kneževića, ki je z vsemi podrobnostmi opisoval življenjske zgodbe svojih graničarjev in njihovo povezanost s takrat živahno pa skrito trgovino preko meje. Iz njegove bogate zbirke spominov se spominjam dveh zgodb, tako značilnih za takratno življenje ob meji.

Mane je tako v družbi rad pripovedoval zgodbo o odlično organizirani »pravni« pomoči ujetim tihotapcem, ki je največkrat prehitela uradna poročila graničarjev. Zgodilo se mu je, da je v Hrušici pri nelegalnem prestopu meje ujete *kontrabantarje* in zaseženo blago še pred njegovim prihodom s patrolnega obhoda v Planino na obmejno postajo, pričakala za tihotapsko trgovino specializirana skupina pravnih svetovalcev, ki je potem običajno po pravni in še kaki poti izposlovala izpustitev ujetih in blaga.

Ali pa: svojsko zanimivi so bili poizkusi tihotapljenja konj preko meje v Italijo. Prav tako v Hrušici so v njegovi prisotnosti naleteli na čredo konj brez gospodarja; konji pa so imeli kopita omotana v žakljevino. Ob prekupčevalski stezi na jasi, kjer so se občasno ustavljale obmejne patrole, pa so naleteli na večjo vsoto denarja, prav tako skrito in zavito v žakljevino. »Zaklad« je verjetno »založil in ga moral pozabiti« eden izmed graničarjev, ki so ga nenadoma, prehitro, da bi lahko »poskrbel« za denar,

»prekomanovali« (prestavili) na južno mejo, kar je bil najstrožji in običajno uspešen recept za disciplino na meji. »Strah pred južno – albansko mejo je bil velik,« je še po navadi dodal Mane.

O tihotapskih podvigih še danes kroži veliko bolj ali manj resničnih zgodb. Vendar so še danes ljudje prepričani, da so na račun manjših *kontrabantarjev*, ki so z nahrbtnikom, polnim cigaret in *cvirna*, zares obogateli le tisti »veliki«, ki so obvladovali trgovino in vanjo tudi vlagali (posojali). Sami pa niso dnevno prestopali meje. Zanje so tvegali »ta mali«. Vso to ilegalno trgovino je spremljal tudi pregovor: »Hitro zasluženo, hitro zapravljeno«. Pregovor je pogosto uporabljal tudi zdaj že pokojni Menartov Janez, ki mi je na stara leta pripovedoval o svojih čezmejnih pohodih, na katerih sam tudi ni obogatel.

Logaški vedež pa ve povedati tudi drugačno razlago za pojem »*kontrabant ali boljše rečeno, da so les kradli iz gozda pa bili tudi nekateri večkrat za to kaznovani. Še sedaj vedo nekateri povedati, po koliko mesecev je bil eden ali drugi na Žabjeku v Ljubljani zaradi gozda zaprt*«.

**Opise povzete iz rokopisnega gradiva F. Mihevca »Spomini Logaškega vedeža« uporabljam z vsemi jezikovnimi in izraznimi posebnostmi tudi zato, da laže začutimo čas, ki so mu bili namenjeni zapisi Logaškega vedeža.*

MiP

Le od kod ta sod?

Rdeči sod z napisom »TOTAL« je zagoden med drevesom in skalo nedaleč pred vhodom v jamo pri »Putickovih štirinah«. Problem Planinskega polja ni samo v drastičnem posegu v prostor, če bi se gradil Evropski muzej krasa, temveč v raznoraznih smeteh, odpadkih, ki so v večji meri razsuti po pobočju pod cesto Grčarevec-Planina pa tudi po polju, da jih narasla voda prenaša sem ter tja.

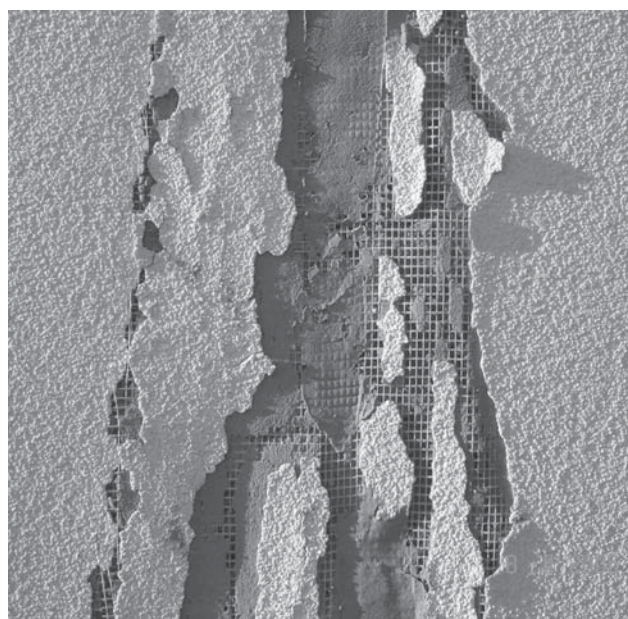
Skrivnostni "Total".

Pred leti je ob cesti Grčarevec-Laze, nedaleč od Unice, ležal plastičen sod napolnjen z govejo kožo in drugimi ostanki zaklane govede. Tistega pa skoraj gotovo ni odvrigel tujec!!! Še mnogo Unice bo preteklo, preden se bomo zavedali, da smo za skrb, red in snago Planinskega polja še najbolj odgovorni najprej prebivalci od tod okrog.

Gvido Komar

Lepota ni vse

Pročelje na osnovni šoli Tabor, tanjša od glazure na torti, verjetno ne zdrži niti terorističnega naleta malo bolj rejenega majskega hrošča. Škoda! Pa tako lepa šola!

Fasadni omet našega časa.

Gvido Komar

Ameriški letalci (še) neznani

Tudi letos dostojno obujen spomin na preminule ameriške letalce – Njihova imena še niso znana

Letos mineva tretje leto, odkar je Združenje borcev in udeležencev NOB Logatec v sodelovanju z mladimi maketarji priredilo prvo spominsko slovesnost ob obletnici tragično preminulih zavezniških vojakov v bombniku, ki je med drugo vojno strmoglavil v bližini Logatca. V začetku aprila je že tretjič potekala skromna slovesnost v bližini kraja strmoglavljenja – v obnovljenih prostorih Centra veteranov vojne za Slovenijo na Blekovskih gmajnah. Na slovesnosti se je zbralo prek trideset starejših občanov, od katerih je bilo tudi nekaj očitidcev tragičnega dogodka.

Po uvodni minuti, ki so jo zbrani posvetili spomину na preminule ameriške letalce, je Samo Štempihar opravil povzetek doslej zbranih dokumentov, ki osvetljujejo tedanje dogodke, in dejal, da je sledenje tako časovno odmaknjenim dogodkom sicer počasno, vendar gredo sledi vse bliže cilju, da bi žrtve imenovali s pravimi imeni. Jure Miljevič, amaterski raziskovalec iz Celja, ki se je tudi udeležil slovesnosti, je namreč od ameriške veteranske zveze pridobil kopije dokumentov poleta najverjetneje prav pri Logatcu strmoglavljenega bombnika. Da bo domneva povsem

O ameriških letalcih je govoril Samo Štempihar.

potrjena, pa bo treba pridobiti vsaj še kak dopolnilni dokaz. – Na slovesnost je bil povabljen tudi Matija Žgajnar, avtor knjige o zavezniških letalcih, ki je med zbiranjem gradiva za svojo novo knjigo naletel tudi na zanimiva poročila v zvezi z omenjenim letalom. Žal, se zaradi smrti v družini ni mogel udeležiti spominske slovesnosti.

Med udeleženci slovesnosti je prevladalo mnenje, da bi bilo treba dogodek osvetliti z vseh strani, na mestu strmoglavljenja aviona pa bilo vredno postaviti skromno obeležje in se iz zgodovine tudi česa naučiti.

Besedilo in foto: Rupnik Branko

A njega ni bilo

Kobalovi niso pričakali "žegna" pri sv. Janezu.

Že leta in leta hodijo farani Kalc, Gorenje vasi in Žibrš k žegnju velikonočnih jedi v cerkev sv. Janeza nad gorenjelogaškim pokopališčem. Spričo gradnje mrliške vežice je bil gospod župnik Janez Selan sicer pri maši naznanil, da letos pri sv. Janezu ne bo blagoslova velikonočnih jedi.

Žal, je oznanilo premalo zaleglo; očitno je bila močnejša moč navade, zato se je na velikonočno soboto zbralo na parkirišču pod cerkvijo sv. Janeza kar večje število faranov, namenjenih k žegnju. Med njimi sta bila tudi zakonca Novak, po domače Kobalova, iz Žibrš s tremi otroki. Čakajoče je na odpadli verski obred opozoril naključni mimoidoči, ki je zbrano ljudstvo usmeril k žegnju v farno cerkev.

Kajpak, negotovanja ni manjkalo, kako da ne, ko jim je župnik tako nepričakovano premešal žegnanjske poti.

Besedilo in foto: France Brus

Logaške novice

Logaške novice, glasilo občine Logatec; izdajatelj Občinski svet občine Logatec; odgovorni urednik Marcel Štefančič; grafična zasnova Goran Rupnik; tisk: Grafika Gracer, d.o.o., Celje; naklada 3700 izvodov. Naslov uredništva: Logatec, Tižaška 15, 1370 Logatec; telefon 041 915 705, ob sredah od 10. do 12. ure (01) 7590-626 ali (01) 7590-600, E-mail: logaske@logatec.si

Ko cvetna nedelja nekoliko prehit

Ker v Grčarevcu na cvetno nedeljo ni maše (maša za vse župljane je v župnijski cerkvi sv. Marjete v Planini), je bila blagoslovitev zelenja – butar v grčarevski cerkvi sv. Luke že v soboto zvečer ob sedmih. Verjetno je bil letos ta blagoslov zelenja na račun cvetne nedelje eden prvih (če ne celo prvi!) na svetu; časovno gledano – celo že pred japonskimi kristjani!

Gvido Komar

Obisk, kot ga še ni bilo

Župan občine Logatec Janez Nagode je sprejel kar poln avtobus otrok, njihovih staršev in učiteljev v spremstvu podžupana in občinske svetovalke za kulturo iz pobratenega Repentabra

Našo občino je 25. aprila v spremstvu podžupana Marka Pisanija in občinske svetovalke za kulturo Nives Guštin iz pobratene občine Repentabor obiskala lepa skupina 28 otrok, nekaterih njihovih staršev in učiteljev. Sredi dopoldneva je goste v novi športni dvorani sprejel župan naše občine Janez Nagode s sodelavci, pozdravila pa jih je ravnateljica šole »8 talcev«, ki je prisotnim, potem ko jim je zbor 4. razreda pod vodstvom Franca Pupisa odpel dvoje pesmi v pozdrav, v kratkem predstavila šolo.

Gostujočim staršem in učiteljem se je zdelo že na prvi mah marsikaj posebej zanimivo: urejenost kraja in okolice šole, zlasti pa povsem drugačna realnost v velikosti šole in temu ustrežna številčnost. Tu so se namreč srečali s šolo z nad 600 učenci, doma pa imajo od 1. do 5. razreda vsega le 19 učencev...

Zapeli so otroci iz repentaborske šole. Foto: D. Malavašič

Gostje iz pobratene občine so si po prijaznem sprejemu župana in ravnateljice ogledali večnamensko športno dvorano in prostore osnovne šole. Nekaj časa pa so namenili kulturnemu programu, ki so ga s pesmijo, plesom in recitacijo pripravili učenci obeh šol. Nato je sledil ogled logaških zanimivosti.

Učenci osnovne šole Repentabor so se v družbi knjižničarke Špele sprehodili skozi Logatec do Knjižnice, kjer so jih čakale knjižne police in članice DPOM s programom delavnic.

Župan je sprejel goste tudi v občinskih prostorih. Foto: J. Turk

Odrasli pa so se z županom in njegovimi sodelavci podali v Muzej na Griču, kjer jih je prijazno sprejela Ivanka Urbas s predstavitvijo svojih zbirk. Od tam so se gostje z gostitelji zapeljali na ogled rastoče obrtne industrijske cone. Po krožni vožnji so si ogledali še prostore upravnih stavb; njihov obisk pa je pozdravila tudi načelnica Upravne enote Ljudmila Kunc.

Temu je sledilo kosilo Pri Turku v Hotedršici, kjer sta goste pozdravila še predsednik krajevne skupnosti Stanislav Nagode in predsednica Kulturno turističnega društva Jožefa Nagode. Obed, med katerim je bilo veliko govora in spoznavanja običajev, navad, podobnosti in različnostmi med občinama in državama ter prebivalci, se je zaključil z nastopom tamkajšnje folklorne skupine in s prepevanjem domoljubnih pesmi.

In v tem vzdušju je sledil tudi ogled Hotedršice. Vodnica Nada Merlak je predstavila krožno pot, na kateri so radovedni gostje spoznali črno kuhinjo, zemljanke, muzej starih predmetov, Tomažinov mlin, posebnosti domače kuhinje in prelepo naravo, ki se je sončila v toplih pomladnih žarkih.

Gostje v muzeju na Griču. Foto: D. Malavašič

Navdušeni »pobratimi« so ogled logaške občine nadaljevali na Ravniku, kjer so si ogledali cerkev sv. Barbare in z velikim veseljem pozvonili v njenem zvoniku. Ko je glasno naznanilo potihnilo, so se otroci, odrasli in gostitelji z županom Logatca oglasili še na Kmetiji odprtih vrat Pri Urbanovcu, kjer so ob odlični pogostitvi z domačimi dobrotami strnili vtise, si izmenjali darila in se razšli s številnimi obljubami o ponovnem snidenju.

In čisto na koncu spet k naslovu – Obisk, kakršnega še ni bilo. Resnično. Doslej so se vrstili sicer številni hvalevredni medsebojni obiski, vendar le preveč na reprezentativni – protokolarni ravni. Vmes so se še kaj malega srečevali kulturniki, športniki (zlasti balinarji). Obiskov otrok s starši in učitelji pa doslej nismo bili vajeni, pa je ravno v tem največja draž, saj medsebojne, pobratimske vezi je treba vendar vzpostavljati, jih vzdrževati in krečiti od najmlajših naprej. Šteje utrjevanje pobratimske zavesti med ljudmi, denimo, med množicami, ne da bi se izraz razumel preveč aktivistično. Samo tako se bodo lahko tkala tudi neposredna kulturna, športna, gospodarska... in predvsem najširša in najgloblja medčloveška razmerja. Kajpak, razmerja med ljudmi. Najbrž!

NevMa/maš

Zaradi povečanega obsega proizvodnje in realizacije novih razvojnih projektov vabi družba Kolektor Pro d.o.o. Idrija, proizvodnja komutatorjev, k sodelovanju moške in ženske s strokovno izobrazbo

STROJNEGA TEHNIKA ali KVALIFICIRANEGA DELAVCA KOVINSKE STROKE

za vodenje in urejanje avtomatiziranih proizvodnih procesov.

KOLEKTOR PRO d.o.o. zagotavlja poleg rednega izplačila plače in drugih prejemkov tudi:

- vsakoletno izplačilo trinajste plače,
- financiranje dodatnega pokojninskega zavarovanja,
- možnost zaposlitve v tujini,
- strokovno usposabljanje in izobraževanje,
- možnosti napredovanja,
- zaposlitev za določen čas z možnostjo prehoda v delovno razmerje za nedoločen čas.

Vaše pisne ponudbe z dokazili pričakujemo do 31. maja 2006 na naslov:

Kolektor Pro d.o.o., Vojkova 10, Idrija - personala ali po elektronski pošti: personala@kolektor.si

ZDAJ JE PRAVI ČAS, DA IZKORISTITE PRILOŽNOST!

"Za vsakogar nekaj"

GRC ZAPOLJE

Gostinsko rekreacijski center
Zapolje, Logatec (GRC Zapolje)
IOC Zapolje III/5
1370 Logatec
Telefon + 386 (01) 759 11 70
Fax + 386 (01) 759 11 71

info@grc-zapolje.si
www.grc-zapolje.si

NOVO v GRC!

umetna plezalna stena

KONGRESNE KAPACITETE
VEČNAMENSKA DVORANA
PREDAVALNICA

CENTER ZA ŠPORT IN REKREACIJO VAM NUDI

RESTAVRACIJA LOGATČANKA

Kvalitetno pripravljene jedi, ki zadovoljijo vse okuse, postrežene v prijetnem ambientu s **180 notranjimi sedišči**, v poletnem času pa je na razpolago tudi 60 zunanjih sedišč na terasi. Ponudba: malice, kosila, večerje, toplo-hladni bife, poročni menu, poslovna kosila, catering, izletniška kosila.

RESTAVRACIJA do 180 oseb

VINSKA KLET

NOČITVENE KAPACITETE

Toplino vašega doma lahko podoživite tudi v naših šestih dvoposteljnih in dveh enoposteljnih sobah ter hostlu, ki sprejme 36 oseb. Izbirate lahko med naslednjimi storitvami:

- nočitev z zajtrkom
- polpenzion, penzion
- dnevni počitek

Vsak petek ples ob živi glasbi

Vođene športne aktivnosti:
vodna, začetna, nadaljevalna aerobika, joga, plesni tečajji, trebušni plesi, plesne urice za otroke, plavalni tečajji, tečaj plezanja na umetni steni ...

5 x badminton, 2 x tenis igrišče

FITNES CENTER

BAZEN 25 x 8m

WHIRPOOL
ČOFOTALNIK

SAVNA CENTER

2x TURŠKA
3x FINSKA
TUŠ DOŽIVETJA

SALON LEPOTE

SOLARIJ
MASAŽA
MANIKURA